Tin mừng theo
Mác

1 Đầu Tin Lành của Đức Chúa Jêsus Christ, là
Con Đức Chúa Trời.
2 Như đã chép trong sách tiên tri Ê-sai rằng:
Nầy, ta sai sứ ta đến trước mặt ngươi, Người sẽ
dọn đường cho ngươi.
3 Có tiếng kêu trong đồng vắng rằng: Hãy dọn
đường Chúa, Ban bằng các nẻo Ngài;
4 Giăng đã tới, trong đồng vắng vừa làm vừa
giảng phép báp-tem ăn năn, cho được tha tội.
5 Cả xứ Giu-đê và hết thảy dân sự thành Giê-
ru-sa-lem đều đến cùng người, xưng tội mình
và chịu người làm phép báp tem dưới sông Giô-
đanh.
6 Giăng mặc áo lông lạc đà, buộc dây lưng da
ngang hông; ăn những châu chấu và mật ong
rừng.
7 Người giảng dạy rằng: Có Đấng quyền phép
hơn ta đến sau ta; ta không đáng cúi xuống mở
dây giày Ngài.
8 Ta làm phép báp-tem cho các ngươi bằng
nước; nhưng Ngài sẽ làm phép báp-tem cho các
ngươi bằng Đức Thánh Linh.
9 Vả, trong những ngày đó, Đức Chúa Jêsus
đến từ Na-xa-rét là thành xứ Ga-li-lê, và chịu
Giăng làm phép báp-tem dưới sông Giô-đanh.

10 Vừa khi lên khỏi nước, Ngài thấy các từng
trời mở ra, và Đức Thánh Linh ngự xuống trên
mình Ngài như chim bò câu.
11 Lại có tiếng từ trên trời phán rằng: Ngươi
là Con yêu dấu của ta, đẹp lòng ta mọi đường.
12 Tức thì Đức Thánh Linh giục Ngài đến nơi
đồng vắng.
13 Ngài ở nơi đồng vắng chịu quỉ Sa-tan cám
dỗ bốn mươi ngày, ở chung với thú rừng, và có
thiên sứ hầu việc Ngài.
14 Sau khi Giăng bị tù, Đức Chúa Jêsus đến xứ
Ga-li-lê, giảng Tin Lành của Đức Chúa Trời,
15 mà rằng: K” đã trọn, nước Đức Chúa Trời
đã đến gần; các ngươi hãy ăn năn và tin đạo Tin
Lành.
16 Ngài đi dọc theo mé biển Ga-li-lê, thấy Si-
môn với Anh-rê, em người, đang thả lưới dưới
biển; vì hai người vốn làm nghề chài.
17 Đức Chúa Jêsus bèn phán cùng họ rằng:
Hãy theo ta, và ta sẽ khiến các ngươi trở nên
tay đánh lưới người.
18 Tức thì hai người bỏ chài lưới mà theo Ngài.
19 Đi một đỗi xa xa, Ngài thấy Gia-cơ, con
Xê-bê-đê, với em là Giăng, đang vá lưới trong
thuyền.
20 Ngài liền kêu hai người; thì họ để Xê-bê-đê,
cha mình, ở lại trong thuyền với mấy người làm
thuê, mà theo Ngài.
21 Kế đó, đi đến thành Ca-bê-na-um; nhằm
ngày Sa-bát, tức thì Đức Chúa Jêsus vào nhà hội,
khởi dạy dỗ tại đó.

22 Chúng đều cảm động về sự dạy dỗ của Ngài,
vì Ngài dạy như có quyền phép, chớ chẳng phải
như các thầy thông giáo đâu.
23 Vả, cũng một lúc ấy, trong nhà hội có người
bị tà ma ám,
24 kêu lên rằng: Hỡi Jêsus, người Na-xa-rét,
chúng tôi với Ngài có sự gì chăng? Ngài đến để
diệt chúng tôi sao? Tôi biết Ngài là ai: là Đấng
Thánh của Đức Chúa Trời.
25 Nhưng Đức Chúa Jêsus nghiêm trách nó
rằng: Hãy nín đi, ra khỏi người nầy.
26 Tà ma bèn vật mạnh người ấy, cất tiếng kêu
lớn, và ra khỏi người.
27 Ai nấy đều lấy làm lạ, đến nỗi hỏi nhau
rằng: Cái gì vậy? Sự dạy mới sao! Người nầy
lấy quyền phép sai khiến đến tà ma, mà nó cũng
phải vâng lời!
28 Danh tiếng Đức Chúa Jêsus tức thì đồn ra
khắp cả miền xung quanh xứ Ga-li-lê.
29 Vừa ở nhà hội ra, Chúa và môn đồ đi với
Gia-cơ cùng Giăng vào nhà Si-môn và Anh-rê.
30 Vả, bà gia Si-môn đang nằm trên giường,
đau rét; tức thì chúng thưa với Ngài về chuyện
người.
31 Ngài bèn lại gần, cầm tay người đỡ dậy; bịnh
rét dứt đi, và người bắt tay hầu hạ.
32 Đến chiều, mặt trời đã lặn, người ta đem
mọi kẻ bịnh và kẻ bị quỉ ám đến cùng Ngài.
33 Cả thành nhóm lại trước cửa.
34 Ngài chữa lành nhiều kẻ đau các thứ bịnh,
và đuổi nhiều quỉ, chẳng cho phép các quỉ nói

ra, vì chúng nó biết Ngài.
35 Sáng hôm sau trời còn mờ mờ, Ngài chờ dậy,
bước ra, đi vào nơi vắng vẻ, và cầu nguyện tại
đó.
36 Si-môn cùng đồng bạn đi tìm Ngài.
37 Khi kiếm được thì thưa rằng: Hết thảy đang
tìm thầy.
38 Ngài phán: Chúng ta hãy đi nơi khác, trong
những làng xung quanh đây, để ta cũng giảng
đạo ở đó nữa; vì ấy là cốt tại việc đó mà ta đã
đến.
39 Ngài trải khắp xứ Ga-li-lê, giảng dạy trong
các nhà hội và đuổi quỉ.
40 Có một người phung đến cùng Ngài, quì
xuống cầu xin rằng: Nếu Chúa khứng, có thể
khiến tôi sạch được.
41 Đức Chúa Jêsus động lòng thương xót, giơ
tay rờ người, mà phán rằng: Ta khứng, hãy sạch
đi.
42 Liền khi đó, phung lặn mất, người trở nên
sạch.
43 Tức thì Đức Chúa Jêsus cho người ra, lấy
giọng nghiêm phán rằng:
44 Hãy giữ chớ tỏ điều đó cùng ai; song khá đi
tỏ mình cùng thầy tế lễ, và vì ngươi được sạch,
hãy dâng của lễ theo như Môi-se dạy, để điều đó
làm chứng cho họ.
45 Nhưng người ấy đi, đồn việc đó ra, tới đâu
cũng thuật chuyện, đến nỗi Chúa Giê-xu không
vào thành cách rõ ràng được nữa; song Ngài
ở ngoài, tại nơi vắng vẻ; và người ta từ bốn
phương đều đến cùng Ngài.

2

1 Khỏi một vài ngày, Đức Chúa Jêsus trở vào
thành Ca-bê-na-um, và chúng nghe nói Ngài ở
trong nhà.
2 Họ họp lại tại đó đông lắm, đến nỗi trước
cửa cũng không còn chỗ trống; Ngài giảng đạo
cho họ nghe.
3 Bấy giờ có mấy kẻ đem tới cho Ngài một người
đau bại, có bốn người khiêng.
4 Nhưng, vì đông người, không lại gần Ngài
được, nên dở mái nhà ngay chỗ Ngài ngồi, rồi
do lỗ đó dòng giường người bại nằm xuống.
5 Đức Chúa Jêsus thấy đức tin họ, bèn phán
cùng kẻ bại rằng: Hỡi con ta, tội lỗi ngươi đã
được tha.
6 Vả, có mấy thầy thông giáo ngồi đó, nghĩ
thầm rằng:
7 Sao người nầy nói như vậy? Người nói phạm
thượng đó! Ngoài một mình Đức Chúa Trời, còn
có ai tha tội được chăng?
8 Đức Chúa Jêsus trong trí đã hiểu họ tự nghĩ
như vậy, tức thì phán rằng: Sao các ngươi bàn
luận trong lòng thể ấy?
9 Nay bảo kẻ bại rằng: Tội ngươi đã được tha;
hay là bảo người rằng: Hãy đứng dậy vác giường
mà đi; hai điều ấy điều nào dễ hơn?
10 Vả, để cho các ngươi biết Con người ở thế
gian có quyền tha tội, thì Ngài phán cùng kẻ bại
rằng:
11 Ta biểu ngươi, hãy đứng dậy, vác giường đi
về nhà.

12 Kẻ bại đứng dậy, tức thì vác giường đi ra
trước mặt thiên hạ; đến nỗi ai nấy đều lấy làm
lạ, ngợi khen Đức Chúa Trời, mà rằng: Chúng
tôi chưa hề thấy việc thể nầy.
13 Bấy giờ, Đức Chúa Jêsus trở lại về phía mé
biển; cả dân chúng đến cùng Ngài, rồi Ngài dạy
dỗ họ.
14 Ngài vừa đi qua thấy Lê-vi, con A-phê, đang
ngồi tại sở thâu thuế, thì phán cùng người rằng:
Hãy theo ta. Người đứng dậy theo Ngài.
15 Đức Chúa Jêsus đang ngồi ăn tại nhà Lê-
vi, có nhiều người thâu thuế và kẻ có tội đồng
bàn với Ngài và môn đồ Ngài; vì trong bọn đó có
nhiều kẻ theo Ngài rồi.
16 Các thầy thông giáo thuộc phe người Pha-
ri-si thấy Ngài ăn với bọn thâu thuế và kẻ phạm
tội, thì nói với môn đồ Ngài rằng: Người cùng
ăn với kẻ thâu thuế và kẻ có tội sao!
17 Đức Chúa Jêsus nghe vậy, bèn phán cùng họ
rằng: Chẳng phải kẻ mạnh khỏe cần thầy thuốc
đâu, nhưng là kẻ có bịnh; ta chẳng phải đến gọi
người công bình, nhưng gọi kẻ có tội.
18 Vả, môn đồ của Giăng và người Pha-ri-si đều
kiêng ăn. Có người đến thưa cùng Đức Chúa
Jêsus rằng: Bởi cớ nào môn đồ của Giăng và
môn đồ của người Pha-ri-si đều kiêng ăn, còn
môn đồ của thầy không kiêng ăn?
19 Đức Chúa Jêsus phán rằng: Bạn hữu của
chàng rể có kiêng ăn được trong khi chàng rể
còn ở cùng mình chăng? Hễ chàng rể còn ở với
họ đến chừng nào, thì họ không thể kiêng ăn

được đến chừng nấy.
20 Song tới k” chàng rể phải đem đi khỏi họ,
trong ngày đó họ sẽ kiêng ăn.
21 Không ai vá miếng nỉ mới vào cái áo cũ; nếu
vậy thì miếng nỉ mới chằng rách áo cũ, mà đàng
rách càng xấu thêm.
22 Cũng không ai đổ rượu mới vào bầu da cũ;
nếu vậy, rượu làm vỡ bầu, rượu mất và bầu cũng
chẳng còn.
23 Nhằm ngày Sa-bát, Đức Chúa Jêsus đi qua
đồng lúa mì; đang đi đường, môn đồ Ngài bứt
bông lúa mì.
24 Các người Pha-ri-si bèn nói cùng Ngài rằng:
Coi kìa, sao môn đồ thầy làm điều không nên
làm trong ngày Sa-bát?
25 Ngài đáp rằng: Các ngươi chưa đọc đến sự
vua Đa-vít làm trong khi vua cùng những người
đi theo bị túng đói hay sao?
26 Thể nào trong đời A-bi-tha làm thầy cả
thượng phẩm, vua ấy vào đền Đức Chúa Trời,
ăn bánh bày ra, lại cũng cho những người đi
theo ăn nữa, dầu bánh ấy chỉ những thầy tế lễ
mới được phép ăn thôi?
27 Đoạn, Ngài lại phán: Vì loài người mà lập
ngày Sa-bát, chớ chẳng phải vì ngày Sa-bát mà
dựng nên loài người.
28 Vậy thì Con người cũng làm chủ ngày Sa-bát.

3

1 Lần khác, Đức Chúa Jêsus vào nhà hội, ở đó
có một người nam teo bàn tay.

2 Chúng rình xem thử Ngài có chữa người đó
trong ngày Sa-bát chăng, đặng cáo Ngài.
3 Ngài phán cùng người teo tay rằng: hãy dậy,
đứng chính giữa đây.
4 rồi Ngài hỏi họ rằng: trong ngày Sa-bát, nên
làm việc lành hay việc dữ, cứu người hay giết
người? Nhưng họ đều nín lặng.
5 Bấy giờ, Ngài lấy mắt liếc họ, vừa giận vừa
buồn vì lòng họ cứng cỏi, rồi phán cùng người
nam rằng: hãy giơ tay ra. Người giơ ra, thì tay
được lành.
6 Các người Pha-ri-si đi ra, tức thì bàn luận với
phe Hê-rốt nghịch cùng Ngài, đặng giết Ngài đi.
7 Đức Chúa Jêsus cùng môn đồ Ngài lánh ra
nơi bờ biển, có đoàn dân đông lắm từ xứ Ga-li-lê
đến theo Ngài. Từ xứ Giu-đê,
8 thành Giê-ru-sa-lem, xứ Y-đu-mê, xứ bên kia
sông Giô-đanh, miền xung quanh thành Ty-rơ và
thành Si-đôn cũng vậy, dân đông lắm, nghe nói
mọi việc Ngài làm, thì đều đến cùng Ngài.
9 Bởi cớ dân đông, nên Ngài biểu môn đồ sắm
cho mình một chiếc thuyền nhỏ sẵn sàng, đặng
cho khỏi bị chúng lấn ép Ngài quá.
10 Vì Ngài đã chữa lành nhiều kẻ bịnh, nên nỗi
ai nấy có bịnh chi cũng đều áp đến gần để rờ
Ngài.
11 Khi tà ma thấy Ngài, bèn sấp mình xuống
nơi chân Ngài mà kêu lên rằng: Thầy là Con Đức
Chúa Trời!
12 Song Ngài nghiêm cấm chúng nó chớ tỏ cho
ai biết mình.

13 Kế đó, Đức Chúa Jêsus lên trên núi, đòi
những người Ngài muốn, thì những người ấy
đến kề Ngài.
14 Ngài bèn lập mười hai người, gọi là sứ đồ,
để ở cùng Ngài và sai đi giảng đạo,
15 lại ban cho quyền phép đuổi quỉ.
16 Nầy là mười hai sứ đồ Ngài đã lập: Si-môn,
Ngài đặt tên là Phi-e-rơ;
17 Gia-cơ con Xê-bê-đê, và Giăng em Gia-cơ,
Ngài đặt tên hai người là Bô-a-nẹt, nghĩa là con
trai của sấm sét;
18 Anh-rê, Phi-líp, Ba-thê-lê-my, Ma-thi-ơ, Thô-
ma, Gia-cơ con A-phê, Tha-đê, Si-môn người Ca-
na-an,
19 và Giu-đa ỗch-ca-ri-ốt, chính tên nầy đã
phản Ngài.
20 Đức Chúa Jêsus cùng môn đồ vào trong một
cái nhà; đoàn dân lại nhóm họp tại đó, đến nỗi
Ngài và môn đồ không ăn được.
21 Những bạn hữu Ngài nghe vậy, bèn đến để
cầm giữ Ngài; vì người ta nói Ngài đã mất trí
khôn.
22 Có các thầy thông giáo ở thành Giê-ru-sa-
lem xuống, nói rằng: Người bị quỉ Bê-ên-xê-bun
ám, và nhờờờờờ chúa quỉ mà ttttttrừ quỉ.
23 Song Đức Chúa Jêsus kêu họ đến, dùng lời
thí dụ mà phán rằng: Sao quỉ Sa-tan đuổi được
quỉ Sa-tan?
24 Nếu một nước tự chia nhau, thì nước ấy
không thể còn được;
25 lại nếu một nhà tự chia nhau, thì nhà ấy

không thể còn được.
26 Vậy, nếu quỉ Sa-tan tự dấy lên nghịch cùng
mình, tất nó bị chia xé ra, không thể còn được;
song nó đã gần đến cùng rồi.
27 Chẳng ai có thể vào nhà một người mạnh
sức cướp lấy của người, mà trước hết không trói
người lại; phải trói người lại, rồi mới cướp nhà
người được.
28 Quả thật, ta nói cùng các ngươi, mọi tội lỗi
sẽ tha cho con cái loài người, và hết thảy những
lời phạm thượng họ sẽ nói ra cũng vậy;
29 nhưng ai sẽ nói phạm đến Đức Thánh Linh
thì chẳng hề được tha, phải mắc tội đời đời.
30 Ngài phán như vậy, vì họ nói rằng: Người bị
tà ma ám.
31 Mẹ và anh em Ngài đến, đứng ngoài sai kêu
Ngài. Đoàn dân vẫn ngồi chung quanh Ngài.
32 Có kẻ thưa rằng: Nầy, mẹ và anh em thầy ở
ngoài kia đang tìm thầy.
33 Song Ngài phán cùng họ rằng: Ai là mẹ ta,
ai là anh em ta?
34 Ngài lại đưa mắt liếc những kẻ ngồi chung
quanh mình mà phán rằng: Kìa là mẹ ta và anh
em ta!
35 Ai làm theo ý muốn Đức Chúa Trời, nấy là
anh em, chị em, và mẹ ta vậy.

4

1 Đức Chúa Jêsus lại khởi sự giảng dạy nơi
bờ biển; có một đoàn dân đông lắm nhóm lại
xung quanh Ngài, Ngài bước lên trong một chiếc

thuyền và ngồi đó, còn cả đoàn dân thì ở trên đất
nơi mé biển.
2 Ngài lấy thí dụ dạy dỗ họ nhiều điều, và trong
khi dạy, Ngài phán rằng:
3 Hãy nghe. Có người gieo giống đi ra đặng
gieo.
4 Khi đang gieo, một phần giống rơi dọc
đường, chim đến ăn hết.
5 Một phần khác rơi nhằm nơi đất đá sỏi, chỉ
có ít đất thịt, tức thì mọc lên, vì bị lấp không
sâu;
6 nhưng khi mặt trời đã mọc, thì bị đốt, và bởi
không có rễ, nên phải héo.
7 Một phần khác rơi nhằm bụi gai; gai mọc
rậm lên làm cho nghẹt ngòi, và không kết quả.
8 Một phần khác nữa rơi nhằm nơi đất tốt, thì
kết quả, lớn lên và nẩy nở ra; một hột ra ba chục,
hột khác sáu chục, hột khác một trăm.
9 Ngài lại phán rằng: Ai có tai mà nghe, hãy
nghe.
10 Khi Đức Chúa Jêsus ở một mình, những kẻ
xung quanh Ngài cùng mười hai sứ đồ hỏi Ngài
về các lời thí dụ.
11 Ngài phán rằng: Sự mầu nhiệm của nước
Đức Chúa Trời đã tỏ ra cho các ngươi; nhưng về
phần người ngoài, thì dùng cách thí dụ để dạy
mọi sự,
12 hầu cho họ xem thì xem mà không thấy,
nghe thì nghe mà không hiểu; e họ hối cải mà
được tha tội chăng.
13 Đoạn, Ngài phán rằng: Các ngươi không

hiểu thí dụ ấy sao? Vậy thì thế nào hiểu mọi
thí dụ được?
14 Người gieo giống ấy là gieo đạo.
15 Những kẻ ở dọc đường là kẻ đã chịu đạo
gieo nơi mình; nhưng vừa mới nghe đạo, tức thì
quỉ Sa-tan đến, cướp lấy đạo đã gieo trong lòng
họ đi.
16 Cũng vậy, những người chịu giống gieo nơi
đất đá sỏi, là những kẻ nghe đạo, liền vui mừng
chịu lấy;
17 song vì trong lòng họ không có rễ, chỉ tạm
thời mà thôi, nên nỗi gặp khi vì cớ đạo mà xảy
ra sự cực khổ, bắt bớ, thì liền vấp phạm.
18 Còn những kẻ chịu giống gieo nơi bụi gai, là
kẻ đã nghe đạo;
19 song sự lo lắng về đời nầy, sự mê đắm về
giàu sang, và các sự tham muốn khác thấu vào
lòng họ, làm cho nghẹt ngòi đạo, và trở nên
không trái.
20 Nhưng, những người chịu giống gieo vào
nơi đất tốt, là kẻ nghe đạo, chịu lấy và kết quả,
một hột ra ba chục, hột khác sáu chục, hột khác
một trăm.
21 Ngài lại phán cùng họ rằng: Có ai đem đèn
để dưới cái thùng hoặc dưới cái giường chăng?
Há chẳng phải để trên chân đèn sao?
22 Vì chẳng có điều chi kín mà không phải lộ ra,
chẳng có điều chi giấu mà không phải rõ ràng.
23 Nếu ai có tai mà nghe, hãy nghe!
24 Ngài lại phán rằng: Hãy cẩn thận về điều
mình nghe. Người ta sẽ đong cho các ngươi bằng

lường các ngươi đã đong cho, và thêm vào đó
nữa.
25 Vì sẽ ban thêm cho kẻ nào có; nhưng kẻ nào
không có, sẽ bị cất lấy điều mình đã có.
26 Ngài lại phán rằng: Nước Đức Chúa Trời
cũng như một người vải giống xuống đất;
27 người ngủ hay dậy, đêm và ngày, giống cứ
nẩy chồi mọc lên, mà người không biết thể nào.
28 Vì đất tự sanh ra hoa lợi: ban đầu là cây, kế
đến bông, đoạn bông kết thành hột.
29 Khi hột đã chín, người ta liền tra lưỡi hái
vào, vì mùa gặt đã đến.
30 Ngài lại phán rằng: Chúng ta sánh nước Đức
Chúa Trời với chi, hay lấy thí dụ nào mà tỏ ra?
31 Nước ấy giống như một hột cải: khi người
ta gieo, nó nhỏ hơn hết các hột giống trên đất;
32 song khi gieo rồi, nó mọc lên, trở lớn hơn
mọi thứ rau, và nứt ra nhành lớn, đến nỗi chim
trời núp dưới bóng nó được.
33 Aáy bởi nhiều lời thí dụ như cách ấy mà Ngài
giảng đạo cho họ, tùy theo sức họ nghe được.
34 Ngài chẳng hề giảng cho chúng mà không
dùng thí dụ; nhưng, khi ở riêng, Ngài cắt nghĩa
hết cho môn đồ mình.
35 Đến chiều ngày ấy, Ngài phán cùng môn đồ
rằng: Chúng ta hãy qua bờ bên kia.
36 Khi cho dân chúng tan về rồi, Đức Chúa
Jêsus cứ ở trong thuyền, và môn đồ đưa Ngài
đi; cũng có các thuyền khác cùng đi nữa.
37 Vả, có cơn bão lớn nổi lên, sóng tạt vào
thuyền, đến nỗi gần đầy nước;

38 nhưng Ngài đang ở đằng sau lái, dựa gối mà
ngủ. Môn đồ thức Ngài dậy mà thưa rằng: Thầy
ôi, thầy không lo chúng ta chết sao?
39 Ngài bèn thức dậy, quở gió và phán cùng
biển rằng: Hãy êm đi, lặng đi! Gió liền dứt và
đều yên lặng như tờ.
40 Đoạn, Ngài phán cùng môn đồ rằng: Sao các
ngươi sợ? Chưa có đức tin sao?
41 Môn đồ kinh hãi lắm, nói với nhau rằng:
Vậy thì người nầy là ai, mà gió và biển cũng đều
vâng lịnh người?

5

1 Đức Chúa Jêsus cùng môn đồ qua đến bờ
biển bên kia, trong miền Giê-ra-sê.
2 Ngài mới ở trên thuyền bước xuống, tức thì
có một người bị tà ma ám từ nơi mồ mả đi ra
đến trước mặt Ngài.
3 Người thường ở nơi mồ mả, dẫu dùng xiềng
sắt cũng chẳng ai cột trói được nữa;
4 vì nhiều lần người bị cùm chân hoặc bị xiềng,
rồi bẻ xiềng tháo cùm, không ai có sức trị được.
5 Người cứ ở nơi mồ mả và trên núi, ngày đêm
kêu la và lấy đá đánh bầm mình.
6 Người thấy Đức Chúa Jêsus ở đằng xa, chạy
lại sấp mình xuống trước mặt Ngài,
7 mà kêu lớn rằng: Hỡi Đức Chúa Jêsus, Con
Đức Chúa Trời rất cao, tôi với Ngài có sự gì
chăng? Tôi nhân danh Đức Chúa Trời mà khẩn
cầu Ngài, xin đừng làm khổ tôi.

8 Vì Đức Chúa Jêsus vừa phán cùng nó rằng:
Hỡi tà ma, phải ra khỏi người nầy.
9 Ngài lại hỏi rằng: Mầy tên gì? Thưa rằng:
Tên tôi là Quân đội; vì chúng tôi đông.
10 Nó lại van xin Ngài đừng đuổi chúng nó ra
khỏi miền đó.
11 Vả, chỗ đó, tại trên núi, có một bầy heo đông
đang ăn.
12 Các quỉ cầu xin Ngài rằng: Xin khiến chúng
tôi đến với bầy heo ấy, để chúng tôi nhập vào
chúng nó. Đức Chúa Jêsus cho phép.
13 Các tà ma ra khỏi người đó, bèn nhập vào
bầy heo, bầy heo từ trên bực cao vụt đâm đầu
xuống biển. Có độ hai ngàn con heo chết chìm
cả dưới biển.
14 Những kẻ chăn heo trốn, đồn tin nầy ra khắp
trong thành và trong nhà quê;
15 dân sự đổ ra đặng xem điều đã xảy đến. Vậy,
chúng đến cùng Đức Chúa Jêsus, thấy người đã
bị nhiều quỉ ám, đang ngồi, mặc quần áo, trí
khôn bình tĩnh, thì sợ hãi lắm.
16 Những người đã thấy việc đó, thuật cho họ
nghe chuyện đã xảy đến cho kẻ bị quỉ ám và bầy
heo.
17 Chúng bèn xin Ngài ra khỏi địa phận mình.
18 Lúc Ngài đang bước vào thuyền, người
trước đã bị quỉ ám xin ở lại với Ngài.
19 Nhưng Đức Chúa Jêsus không cho, phán
rằng: Hãy về nhà ngươi, nơi bạn hữu ngươi,
mà thuật lại cho họ điều lớn lao thể nào Chúa
đã làm cho ngươi, và Ngài đã thương xót ngươi
cách nào.

20 Vậy, người đi, đồn ra trong xứ Đê-ca-bô-lơ
những điều lớn lao thể nào mà Đức Chúa Jêsus
đã làm cho mình; ai nấy đều lấy làm lạ.
21 Khi Đức Chúa Jêsus lại xuống thuyền qua
bờ bên kia, có đoàn dân đông nhóm họp chung
quanh Ngài. Ngài đứng trên bờ biển.
22 Bấy giờ, có một người trong những người
cai nhà hội, tên là Giai ru, đến, thấy Đức Chúa
Jêsus, bèn gieo mình nơi chân Ngài;
23 nài xin mà rằng: Con gái nhỏ tôi gần chết;
xin Chúa đến, đặt tay trên nó, đặng nó lành
mạnh và sống.
24 Đức Chúa Jêsus đi với người; đoàn dân đông
cùng đi theo và lấn ép Ngài.
25 Vả, tại đó có một người đàn bà bị bịnh mất
huyết đã mười hai năm,
26 bấy lâu chịu khổ sở trong tay nhiều thầy
thuốc, hao tốn hết tiền của, mà không thấy đỡ
gì; bịnh lại càng nặng thêm.
27 Người đã nghe tin về Đức Chúa Jêsus, bèn
lẩn vào đằng sau giữa đám đông, mà rờ áo Ngài.
28 Vì người nói rằng: Nếu ta chỉ rờ đến áo Ngài
mà thôi, thì ta sẽ được lành.
29 Cùng một lúc ấy, huyết lậu liền cầm lại;
người nghe trong mình đã được lành bịnh.
30 Tức thì Đức Chúa Jêsus tự biết có sức mạnh
đã ra từ mình, bèn xây lại giữa đám đông mà
hỏi rằng: Ai đã rờ áo ta?
31 Môn đồ thưa rằng: Thầy thấy đám đông lấn
ép thầy, thầy còn hỏi rằng: Ai rờ đến ta?
32 Ngài nhìn chung quanh mình để xem người

đã làm điều đó.
33 Người đàn bà biết sự đã xảy đến cho mình,
bèn run sợ đến gieo mình dưới chân Ngài, tỏ hết
tình thật.
34 Đức Chúa Jêsus phán rằng: Hỡi con gái ta,
đức tin con đã cứu con; hãy đi cho bình an và
được lành bịnh.
35 Đang khi Ngài còn phán, có kẻ đến từ nhà
người cai nhà hội mà nói với người rằng: Con
gái ông đã chết rồi; còn phiền Thầy làm chi?
36 Nhưng Đức Chúa Jêsus chẳng màng đến lời
ấy, phán cùng cai nhà hội rằng: Đừng sợ, chỉ tin
mà thôi.
37 Ngài chẳng cho ai theo mình, trừ ra Phi-e-rơ,
Gia-cơ, và Giăng là em là Gia-cơ.
38 Khi đã đến nhà người cai nhà hội, Ngài thấy
chúng làm om sòm, kẻ khóc người kêu lớn tiếng.
39 Vào nhà rồi, Ngài phán cùng chúng rằng:
Sao các ngươi làm ồn ào và khóc lóc vậy? Đứa
trẻ chẳng phải chết, song nó ngủ.
40 Chúng nhạo báng Ngài. Ngài bèn đuổi
chúng ra hết, đem cha mẹ đứa trẻ với những
kẻ theo Ngài, cùng vào chỗ nó nằm.
41 Ngài nắm tay nó mà phán rằng: Ta-li-tha Cu-
mi; nghĩa là: Hỡi con gái nhỏ, ta truyền cho mầy,
hãy chờ dậy.
42 Tức thì đứa gái chờ dậy mà bước đi, vì đã
lên mười hai tuổi. Chúng rất lấy làm lạ.
43 Ngài cấm ngặt chúng đừng cho ai biết sự ấy,
và truyền cho đứa trẻ ăn.

6

1 Đức Chúa Jêsus đi khỏi đó, đến quê hương
mình, có các môn đồ cùng đi theo.
2 Đến ngày Sa-bát, Ngài bắt đầu dạy dỗ trong
nhà hội; thiên hạ nghe Ngài, lấy làm lạ mà nói
rằng: Người bởi đâu được những điều nầy? Sự
khôn sáng mà người được ban cho là gì, và thể
nào tay người làm được những phép lạ dường
ấy?
3 Có phải người là thợ mộc, con trai Ma-ri, anh
em với Gia-cơ, Giô-sê, Giu-đê, và Si-môn chăng?
Chị em người há chẳng phải ở giữa chúng ta đây
ư? Chúng bèn vấp phạm vì cớ Ngài.
4 Song Đức Chúa Jêsus phán cùng họ rằng:
Đấng tiên tri chỉ bị quê hương mình, bà con
mình và trong nhà mình khinh dể mà thôi.
5 ỳ đó, Ngài không làm phép lạ nào được, chỉ
đặt tay chữa lành một vài người đau ốm;
6 và Ngài lấy làm lạ vì chúng chẳng tin. Rồi
Ngài đi khắp các làng gần đó mà giảng dạy.
7 Ngài bèn kêu mười hai sứ đồ, bắt đầu sai đi
từng đôi, ban quyền phép trừ tà ma.
8 Ngài truyền cho sứ đồ đi đường đừng đem
chi theo hết, hoặc bánh, hoặc bao, hoặc tiền bạc
trong dây lưng, chỉ đem một cây gậy mà thôi;
9 chỉ mang dép, đừng mặc hai áo.
10 Ngài phán cùng sứ đồ rằng: Hễ nhà nào các
ngươi sẽ vào, hãy cứ ở đó, cho đến khi đi.
11 Nếu có chỗ nào, người ta không chịu tiếp các
ngươi, và cũng không nghe các ngươi nữa, thì

hãy đi khỏi đó, và phủi bụi đã dính chân mình,
để làm chứng cho họ.
12 Vậy, các sứ đồ đi ra, giảng cho người ta phải
ăn năn;
13 đuổi nhiều ma quỉ, xức dầu cho nhiều kẻ
bịnh và chữa cho được lành.
14 Vả, vua Hê-rốt nghe nói về Đức Chúa Jêsus
(vì danh tiếng Ngài đã trở nên lừng lẫy), thì nói
rằng: Giăng, là người làm phép báp-tem, đã từ
kẻ chết sống lại; cho nên tự người làm ra các
phép lạ.
15 Người thì nói: Aáy là Ê-li; kẻ thì nói: Aáy
là đấng tiên tri, như một trong các đấng tiên tri
đời xưa.
16 Nhưng Hê-rốt nghe vậy, thì nói rằng: Aáy là
Giăng mà ta đã truyền chém, người đã sống lại.
17 Số là, Hê-rốt đã sai người bắt Giăng, và
truyền xiềng lại cầm trong ngục, bởi cớ Hê-rô-
đia, vợ Phi-líp em vua, vì vua đã cưới nàng,
18 và Giăng có can vua rằng: Vua không nên
lấy vợ em mình.
19 Nhân đó, Hê-rô-đia căm Giăng, muốn giết
đi.
20 Nhưng không thể giết, vì Hê-rốt sợ Giăng,
biết là một người công bình và thánh. Vua vẫn
gìn giữ người, khi nghe lời người rồi, lòng hằng
bối rối, mà vua bằng lòng nghe.
21 Nhưng, vừa gặp dịp tiện, là ngày sanh nhựt
Hê-rốt, vua đãi tiệc các quan lớn trong triều, các
quan võ, cùng các người tôn trưởng trong xứ Ga-
li-lê.
22 Chính con gái Hê-rô-đia vào, nhảy múa, đẹp

lòng Hê-rốt và các ngươi dự tiệc nữa. Vua nói
cùng người con gái ấy rằng: Hãy xin ta điều chi
ngươi muốn, ta sẽ cho.
23 Vua lại thề cùng nàng rằng: Bất k” ngươi
xin điều chi, ta cũng sẽ cho, dầu xin phân nửa
nước ta cũng vậy.
24 Nàng ra khỏi đó, nói với mẹ rằng: Tôi nên
xin điều chi? Mẹ rằng: Cái đầu của Giăng Báp-
tít.
25 Tức thì nàng vội trở vào nơi vua mà xin
rằng: Tôi muốn vua lập tức cho tôi cái đầu Giăng
Báp-tít để trên mâm.
26 Vua lấy làm buồn rầu lắm; nhưng vì cớ lời
thề mình và khách dự yến, thì không muốn từ
chối nàng.
27 Vua liền sai một người lính thị vệ truyền
đem đầu Giăng đến.
28 Người ấy đi chém Giăng trong ngục; rồi để
đầu trên mâm đem cho người con gái, và người
con gái đem cho mẹ mình.
29 Môn đồ Giăng nghe tin, đến lấy xác người
chôn trong mả.
30 Các sứ đồ nhóm lại cùng Đức Chúa Jêsus,
thuật cho Ngài mọi điều mình đã làm và dạy.
31 Ngài phán cùng sứ đồ rằng: Hãy đi tẻ ra
trong nơi vắng vẻ, nghỉ ngơi một chút. Vì có
kẻ đi người lại đông lắm, đến nỗi Ngài và sứ đồ
không có thì giờ mà ăn.
32 Vậy, Ngài và sứ đồ xuống thuyền đặng đi tẻ
ra trong nơi vắng vẻ.
33 Nhưng nhiều người thấy đi, thì nhìn biết;

dân chúng từ khắp các thành đều chạy bộ đến
nơi Chúa cùng sứ đồ vừa đi, và đã tới đó trước.
34 Bấy giờ Đức Chúa Jêsus ở thuyền bước ra,
thấy đoàn dân đông lắm, thì Ngài động lòng
thương xót đến, vì như chiên không có người
chăn; Ngài bèn khởi sự dạy dỗ họ nhiều điều.
35 Trời đã chiều, môn đồ tới gần Ngài mà thưa
rằng: Chỗ nầy là vắng vẻ, và trời đã chiều rồi;
36 xin cho dân chúng về, để họ đi các nơi nhà
quê và các làng gần đây đặng mua đồ ăn.
37 Ngài đáp rằng: Chính các ngươi phải cho họ
ăn. Môn đồ thưa rằng: chúng tôi sẽ đi mua đến
hai trăm đơ-ni-ê bánh để cho họ ăn hay sao?
38 Ngài hỏi rằng: Các ngươi có bao nhiêu
bánh? Hãy đi xem thử. Môn đồ xem xét rồi,
thưa rằng: Năm cái bánh và hai con cá.
39 Ngài bèn truyền cho môn đồ biểu chúng ngồi
xuống hết thảy từng chòm trên cỏ xanh.
40 Chúng ngồi xuống từng hàng, hàng thì một
trăm, hàng thì năm chục.
41 Đức Chúa Jêsus lấy năm cái bánh và hai con
cá, ngước mắt lên trời, tạ ơn, rồi bẻ bánh ra mà
trao cho môn đồ, đặng phát cho đoàn dân; lại
cũng chia hai con cá cho họ nữa.
42 Ai nấy ăn no nê rồi;
43 người ta lượm được mười hai giỏ đầy những
miếng bánh và cá còn thừa lại.
44 Vả, số những kẻ đã ăn chừng năm ngàn
người.
45 Rồi Ngài liền giục môn đồ vào thuyền, qua
bờ bên kia trước mình, hướng đến thành Bết-

sai-đa, trong khi Ngài cho dân chúng về.

46 Ngài lìa khỏi chúng rồi, thì lên núi mà cầu
nguyện.

47 Đến tối, chiếc thuyền đang ở giữa biển, còn
Ngài thì ở một mình trên đất.

48 Ngài thấy môn đồ chèo khó nhọc lắm, vì gió
ngược. Lối canh tư đêm ấy, Ngài đi bộ trên biển
mà đến cùng môn đồ; và muốn đi trước.

49 Môn đồ thấy Ngài đi bộ trên mặt biển ngỡ
là ma, nên la lên;

50 vì ai nấy đều thấy Ngài và sợ hoảng. nhưng
Ngài liền nói chuyện với môn đồ và phán rằng:
Hãy yên lòng, ta đây đừng sợ chi.

51 Ngài bèn bước lên thuyền với môn đồ, thì
gió lặng. Môn đồ càng lấy làm lạ hơn nữa;

52 vì chẳng hiểu phép lạ về mấy cái bánh, bởi
lòng cứng cỏi.

53 Khi Ngài và môn đồ đã qua khỏi biển, đến
xứ Ghê-nê-xa-rết, thì ghé thuyền vào bờ.

54 Vừa ở trong thuyền bước ra, có dân chúng
nhận biết Ngài,

55 chạy khắp cả miền đó, khiêng những người
đau nằm trên giường, hễ nghe Ngài ở đâu thì
đem đến đó.

56 Ngài đến nơi nào, hoặc làng, thành, hay
chốn nhà quê, người ta đem người đau để tại
các chợ, và xin Ngài cho phép mình ít nữa được
rờ đến trôn áo Ngài; những kẻ đã rờ đều được
lành bịnh cả.

7

1 Bấy giờ các người Pha-ri-si và mấy thầy thông
giáo từ thành Giê-ru-sa-lem đến, nhóm lại cùng
Đức Chúa Jêsus,
2 thấy một vài môn đồ Ngài dùng tay chưa tinh
sạch mà ăn, nghĩa là không rửa tay.
3 Vả, người Pha-ri-si và người Giu-đa thường
giữ lời truyền khẩu của người xưa, nếu không
rửa tay cẩn thận thì không ăn;
4 khi họ ở chợ về, nếu không rửa cũng không
ăn. Họ lại còn theo lời truyền khẩu mà giữ nhiều
sự khác nữa, như rửa chén và bình bằng đất
hoặc bằng đồng.
5 Vậy, các người Pha-ri-si và các thầy thông
giáo hỏi Ngài rằng: Sao môn đồ thầy không giữ
lời truyền khẩu của người xưa, dùng tay chưa
tinh sạch mà ăn như vậy?
6 Ngài đáp rằng: Hỡi kẻ giả hình, Ê-sai đã nói
tiên tri về việc các ngươi phải lắm, như có chép
rằng: Dân nầy lấy môi miếng tôn kính ta; Nhưng
lòng chúng nó xa ta lắm.
7 Sự chúng nó thờ lạy ta là vô ích, Vì chúng nó
dạy theo những điều răn mà chỉ bởi người ta đặt
ra.
8 Các ngươi bỏ điều răn của Đức Chúa Trời, mà
giữ lời truyền khẩu của loài người!
9 Ngài cũng phán cùng họ rằng: Các ngươi bỏ
hẳn điều răn của Đức Chúa Trời, đặng giữ theo
lời truyền khẩu của mình.
10 Vì Môi-se có nói: Hãy tôn kính cha mẹ
ngươi; lại nói: Ai rủa sả cha mẹ, thì phải bị giết.

11 Nhưng các ngươi nói rằng: Nếu ai nói với
cha hay mẹ mình rằng: Mọi điều tôi sẽ giúp cha
mẹ được, thì đã là co-ban (nghĩa là sự dâng cho
Đức Chúa Trời),
12 vậy người ấy không được phép giúp cha mẹ
mình sự gì nữa;
13 dường ấy, các ngươi lấy lời truyền khẩu
mình lập ra mà bỏ mất lời Đức Chúa Trời. Các
ngươi còn làm nhiều việc khác nữa giống như
vậy.
14 Bấy giờ, Ngài lại kêu đoàn dân mà phán
rằng: Các ngươi ai nấy hãy nghe ta và hiểu:
15 Chẳng sự gì từ ngoài người vào trong cơ thể
làm dơ dáy người được; nhưng sự gì từ trong
người ra, đó là sự làm dơ dáy người.
16 Nếu ai có tai mà nghe, hãy nghe.
17 Khi Ngài vào trong nhà, cách xa đoàn dân
rồi, môn đồ hỏi Ngài về lời thí dụ ấy.
18 Ngài phán rằng: Vậy chớ các ngươi cũng
không có trí khôn sao? Chưa hiểu chẳng có sự
gì ở ngoài vào trong người mà làm dơ dáy người
được sao?
19 Vả, sự đó không vào lòng người, nhưng vào
bụng, rồi bị bỏ ra nơi kín đáo, như vậy làm cho
mọi đồ ăn được sạch.
20 Vậy, Ngài phán: Hễ sự gì từ người ra, đó là
sự làm dơ dáy người!
21 Vì thật là tự trong, tự lòng người mà ra
những ác tưởng, sự dâm dục, trộm cướp, giết
người,
22 tà dâm, tham lam, hung ác, gian dối, hoang

đàng, con mắt ganh đố, lộng ngôn, kiêu ngạo,
điên cuồng.
23 Hết thảy những điều xấu ấy ra từ trong lòng
thì làm cho dơ dáy người.
24 Đoạn, Ngài từ đó đi đến bờ cõi thành Ty-rơ
và thành Si-đôn. Ngài vào một cái nhà, không
muốn cho ai biết mình, song không thể ẩn được.
25 Vì có một người đàn bà, con gái người bị tà
ma ám, đã nghe nói về Ngài, tức thì vào gieo
mình dưới chân Ngài.
26 Đàn bà ấy là người Gờ-réc, dân Sy-rô-phê-
ni-xi. Người xin Ngài đuổi quỉ ra khỏi con gái
mình.
27 Đức Chúa Jêsus phán cùng người rằng: Hãy
để con cái ăn no nê trước đã; vì không lẽ lấy
bánh của con cái quăng cho chó.
28 Song người đáp lại rằng: Lạy Chúa, hẳn vậy
rồi; nhưng mà chó dưới bàn ăn mấy miếng bánh
vụn của con cái.
29 Ngài bèn phán: Hãy đi, vì lời ấy, quỉ đã ra
khỏi con gái ngươi rồi.
30 Khi người trở về nhà, thấy đứa trẻ nằm trên
giường, và quỉ đã bị đuổi khỏi.
31 Đức Chúa Jêsus lìa bờ cõi thành Ty-rơ, qua
thành Si-đôn và trải địa phận Đê-ca-bô-lơ, đến
biển Ga-li-lê.
32 Người ta đem một người điếc và ngọng đến
cùng Ngài, xin Ngài đặt tay trên người.
33 Ngài đem riêng người ra, cách xa đám đông,
rồi để ngón tay vào lỗ tai người, và thấm nước
miếng xức lưỡi người.

34 Đoạn Ngài ngửa mặt lên trời, thở ra mà phán
cùng người rằng: Eùp-pha-ta! nghĩa là: Hãy mở
ra!
35 Tức thì tai được mở ra, lưỡi được thong thả,
người nói rõ ràng.
36 Đức Chúa Jêsus cấm chúng chớ nói điều đó
cùng ai; song Ngài càng cấm người ta lại càng
nói đến nữa.
37 Chúng lại lấy làm lạ quá đỗi mà rằng: Ngài
làm mọi việc được tốt lành: khiến kẻ điếc nghe,
kẻ câm nói vậy!

8

1 Những ngày đó, lại có một đoàn dân đông
theo Đức Chúa Jêsus. Vì chúng không có chi ăn,
nên Ngài kêu các môn đồ mà phán rằng:
2 Ta thương xót đoàn dân nầy: vì đã ba ngày
nay, không rời bỏ ta, và chẳng có gì ăn.
3 Nếu ta truyền cho nhịn đói trở về nơi họ ở,
dọc đường chắc sẽ kém sức, vì có mấy người đã
đến từ nơi xa.
4 Môn đồ thưa rằng: Có thể kiếm bánh đâu
được trong đồng vắng nầy cho chúng ăn no ư?
5 Ngài hỏi: Các ngươi có bao nhiêu bánh?
Thưa: Có bảy cái.
6 Ngài bèn biểu đoàn dân ngồi xuống đất; đoạn
lấy bảy cái bánh, tạ ơn, rồi bẻ ra trao cho môn đồ
để phân phát, thì môn đồ phân phát cho đoàn
dân.
7 Môn đồ cũng có mấy con cá nhỏ; Đức Chúa
Jêsus tạ ơn rồi, cũng khiến đem phân phát như
vậy.

8 Ai nấy ăn no nê; rồi người ta thâu được bảy
giỏ những miếng thừa.
9 Vả, những người ăn đó ước chừng bốn ngàn
người. Đức Chúa Jêsus cho chúng về;
10 rồi liền vào thuyền với môn đồ, sang xứ Đa-
ma-nu-tha.
11 Có mấy người Pha-ri-si đến đó, cãi lẽ với
Ngài, muốn thử Ngài, thì xin một dấu lạ từ trên
trời.
12 Đức Chúa Jêsus than thở trong lòng mà
rằng: Làm sao dòng dõi nầy xin dấu lạ? Quả
thật, ta nói cùng các ngươi, họ chẳng được ban
cho một dấu lạ nào.
13 Ngài bèn bỏ họ, trở vào thuyền mà qua bờ
bên kia.
14 Vả, môn đồ quên đem bánh theo, trong
thuyền chỉ có một cái bánh mà thôi.
15 Ngài răn môn đồ rằng: Hãy giữ mình cẩn
thận về men người Pha-ri-si, và men đãng Hê-
rốt.
16 Môn-đồ nói cùng nhau rằng: Aáy là vì
chúng ta không có bánh.
17 Nhưng Đức Chúa Jêsus biết điều đó, thì
phán rằng: Sao các ngươi nói cùng nhau rằng đó
là tại các ngươi không có bánh? Chớ các ngươi
còn chưa nghe, chưa hiểu sao? Các ngươi có lòng
cứng cỏi luôn ư?
18 Các ngươi có mắt mà sao không thấy? Có
tai mà sao không nghe? Các ngươi lại không
nhớ hay sao?
19 Khi ta bẻ năm cái bánh cho năm ngàn người,
các ngươi thâu được mấy giỏ đầy bánh vụn?

Thưa: Mười hai giỏ.
20 Còn khi ta bẻ bảy cái bánh cho bốn ngàn
người, các ngươi thâu được mấy giỏ đầy bánh
vụn? Thưa: Bảy giỏ.
21 Ngài phán: Các ngươi còn chưa hiểu sao?
22 Kế đó, Đức Chúa Jêsus và môn đồ đi đến
làng Bết-sai-đa. Người ta đem cho Ngài một
người mù và cầu xin Ngài rờ đến người.
23 Ngài bèn nắm tay người mù, dắt ra ngoài
làng, thấm nước miếng trên mắt người, đặt tay
trên người, và hỏi, có thấy chi không?
24 Người mù ngó lên rồi thưa rằng: Tôi thấy
người ta, và nhìn họ đi giống như cây.
25 Rồi Đức Chúa Jêsus lại đặt tay trên mắt
người; người nhìn xem, được sáng mắt, thấy rõ
ràng cả thảy.
26 Đức Chúa Jêsus khiến người về nhà, và
truyền rằng: Đừng trở vào trong làng.
27 Đức Chúa Jêsus đi khỏi đó với môn đồ mình,
đến trong các làng gần thành Sê-sa-rê Phi-líp.
Dọc đường, Ngài hỏi môn đồ rằng: Người ta nói
ta là ai?
28 Thưa rằng: Kẻ thì nói là Giăng Báp-tít;
người thì nói là Ê-li; kẻ khác thì nói là một trong
các đấng tiên tri.
29 Ngài hỏi: Nhưng các ngươi thì nói ta là ai?
Phi-e-rơ thưa rằng: Thầy là Đấng Christ.
30 Đức Chúa Jêsus bèn cấm ngặt môn đồ chớ
nói sự mình cùng ai hết.
31 Bấy giờ, Ngài khởi sự dạy môn đồ rằng Con
người phải chịu khổ nhiều, phải bị các trưởng

lão, các thầy tế lễ cả, và các thầy thông giáo loại
ra, phải chịu giết, sau ba ngày phải sống lại.
32 Ngài nói tỏ tường điều đó với môn đồ. Phi-
e-rơ đem Ngài riêng ra, mà can gián Ngài.
33 Nhưng Đức Chúa Jêsus xây lại ngó môn đồ,
và quở Phi-e-rơ rằng: Hỡi quỉ Sa-tan, hãy lui ra
đằng sau ta; vì ngươi chẳng nghĩ đến việc Đức
Chúa Trời, song nghĩ đến việc người ta.
34 Đoạn, Ngài kêu dân chúng và môn đồ, mà
phán rằng: Nếu ai muốn theo ta, phải liều mình,
vác thập tự giá mình mà theo ta.
35 Vì ai muốn cứu sự sống mình thì sẽ mất; còn
ai vì cớ ta và đạo Tin Lành mà mất sự sống, thì
sẽ cứu.
36 Người nào nếu được cả thiên hạ mà mất linh
hồn mình, thì có ích gì?
37 Hay là có người nào lấy chi mà đổi linh hồn
mình ư?
38 Vì giữa dòng dõi gian dâm tội lỗi nầy, hễ ai
hổ thẹn về ta và đạo ta, thì Con người sẽ hổ thẹn
về kẻ ấy, khi ngự trong sự vinh hiển của Cha Ngài
mà đến với các thiên sứ thánh.

9

1 Ngài lại phán cùng môn đồ rằng: Quả thật,
ta nói cùng các ngươi, trong những người đứng
đây, có mấy kẻ chẳng chết trước khi chưa thấy
nước Đức Chúa Trời lấy quyền phép mà đến.
2 Khỏi sáu ngày, Đức Chúa Jêsus đem Phi-e-rơ,
Gia-cơ, và Giăng đi tẻ với Ngài lên núi cao; và
Ngài hóa hình trước mặt ba người.

3 Aùo xống Ngài trở nên sáng rực và trắng tinh
chói lòa, đến nỗi chẳng có thợ phiếu nào ở thế
gian phiếu được trắng như vậy.
4 Ê-li và Môi-se hiện ra, nói chuyện cùng Đức
Chúa Jêsus.
5 Phi-e-rơ bèn cất tiếng thưa cùng Đức Chúa
Jêsus rằng: Lạy thầy, chúng ta ở đây tốt lắm;
hãy đóng ba trại, một cái cho thầy, một cái cho
Môi-se, và một cái cho Ê-li.
6 Vì Phi-e-rơ không biết mình nói chi, tại cả ba
đều sợ hãi.
7 Lại có một đám mây bao phủ lấy; và từ đám
mây có tiếng phán rằng: Người nầy là Con rất
yêu dấu của ta, hãy vâng nghe người.
8 Thình lình, các môn đồ ngó quanh quất,
chẳng thấy ai nữa, chỉ còn một mình Đức Chúa
Jêsus ở với mình mà thôi.
9 Khi từ trên núi xuống, Ngài cấm môn đồ
đừng nói lại với ai những điều mình đã thấy,
cho đến chừng nào Con người từ kẻ chết sống
lại.
10 Vậy, môn đồ ghi nhớ lời ấy, và hỏi nhau sự
từ kẻ chết sống lại là gì.
11 Lại hỏi Ngài rằng: Sao các thầy thông giáo
nói rằng: Ê-li phải đến trước?
12 Ngài đáp rằng: Thật Ê-li phải đến trước sửa
lại mọi việc. Vậy thì sao có chép về Con người
rằng Ngài phải chịu khổ nhiều và bị khinh dể ư?
13 Vả, ta nói cùng các ngươi, Ê-li đã đến rồi,
người ta đãi người theo ý muốn mình, y như lời
đã chép về việc người vậy.

14 Đức Chúa Jêsus với ba người đến cùng các
môn đồ khác, thì thấy đoàn dân rất đông vây
chung quanh, và mấy thầy thông giáo đang cãi
lẽ với các môn đồ ấy.
15 Cả đoàn dân nầy vừa thấy Ngài, liền lấy làm
lạ, thảy đều chạy đến chào Ngài.
16 Ngài bèn hỏi rằng: Các ngươi cãi lẽ với môn
đồ về việc gì?
17 Một người trong đám đông thưa rằng: Lạy
thầy, tôi đã đem con trai tôi tới cho thầy; nó bị
quỉ câm ám,
18 không cứ chỗ nào quỉ ám vào thì làm cho
nổi kinh phong, sôi bọt mồm, nghiến răng, rồi
nó mòn mỏi đi; tôi đã xin môn đồ thầy đuổi quỉ
ấy, song đuổi không được.
19 Đức Chúa Jêsus bèn đáp rằng: Hỡi dòng dõi
chẳng tin kia, ta sẽ ở cùng các ngươi cho đến
chừng nào? Ta sẽ chịu các ngươi cho đến khi
nào? Hãy đem con đến cho ta.
20 Chúng bèn đem đứa trẻ cho Ngài. Đứa trẻ
vừa thấy Đức Chúa Jêsus, tức thì quỉ vật mạnh
nó, nó ngã xuống đất, rồi lăn lóc sôi bọt miếng
ra.
21 Đức Chúa Jêsus hỏi cha nó rằng: Điều đó
xảy đến cho nó đã bao lâu? Người cha thưa
rằng: Từ khi nó còn nhỏ.
22 Quỉ đã lắm phen quăng nó trong lửa và dưới
nước, để giết nó đi; nhưng nếu thầy làm được
việc gì, xin thương xót chúng tôi và giúp cho!
23 Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Sao ngươi nói:
Nếu thầy làm được? Kẻ nào tin thì mọi việc đều

được cả.
24 Tức thì cha đứa trẻ la lên rằng: Tôi tin; xin
Chúa giúp đỡ trong sự không tin của tôi!
25 Khi Đức Chúa Jêsus thấy dân chúng chạy
đến đông, thì Ngài quở trách tà ma và phán cùng
nó rằng: Hỡi quỉ câm và điếc, ta biểu mầy phải
ra khỏi đứa trẻ nầy, đừng ám nó nữa.
26 Quỉ bèn la lớn tiếng lên, vật đứa trẻ mạnh
lắm mà ra khỏi; đứa trẻ trở như chết vậy, nên
nỗi nhiều người nói rằng: Nó chết rồi.
27 Nhưng Đức Chúa Jêsus nắm tay nó, nâng
lên; thì nó đứng dậy.
28 Khi Đức Chúa Jêsus vào nhà rồi, môn đồ
hỏi riêng Ngài rằng: Sao chúng tôi đuổi quỉ ấy
không được?
29 Ngài đáp rằng: Nếu không cầu nguyện, thì
chẳng ai đuổi thứ quỉ ấy ra được.
30 Đoạn, đi khỏi đó, trải qua xứ Ga-li-lê, Đức
Chúa Jêsus không muốn cho ai biết.
31 Vì Ngài dạy các môn đồ rằng: Con người sẽ
bị nộp trong tay người ta, họ sẽ giết đi; Ngài bị
giết đã ba ngày rồi, thì sẽ sống lại.
32 Nhưng môn đồ không hiểu lời ấy, lại sợ
không dám hỏi Ngài.
33 Đến thành Ca-bê-na-um, đang ở trong nhà,
Ngài hỏi môn đồ rằng: Lúc đi đường, các ngươi
nói chi với nhau?
34 Môn đồ đều làm thinh; vì dọc đường đã cãi
nhau cho biết ai là lớn hơn trong bọn mình.
35 Ngài bèn ngồi, kêu mười hai sứ đồ mà phán
rằng: Nếu ai muốn làm đầu, thì phải làm rốt hết

và làm tôi tớ mọi người.
36 Đoạn, Ngài bắt một đứa trẻ để ở giữa môn
đồ; rồi ẵm nó trong tay, mà phán rằng:
37 Hễ ai vì danh ta tiếp một đứa trong những
đứa trẻ nầy, tức là tiếp ta; còn ai tiếp ta, thì chẳng
phải tiếp ta, bèn là tiếp Đấng đã sai ta vậy.
38 Giăng thưa cùng Ngài rằng: Lạy thầy, chúng
tôi từng thấy có người lấy danh thầy mà trừ quỉ,
thì chúng tôi đã cấm, vì họ không theo chúng ta.
39 Đức Chúa Jêsus phán rằng: Đừng cấm làm
chi; vì chẳng ai cùng trong một lúc, vừa nhân
danh ta làm phép lạ, vừa nói xấu ta được.
40 Hễ ai không nghịch cùng ta là thuộc về ta.
41 Còn ai nhân danh ta mà cho các ngươi một
chén nước, vì các ngươi thuộc về Đấng Christ,
quả thật, ta nói cùng các ngươi, người ấy sẽ
không mất phần thưởng mình đâu.
42 Nhưng hễ ai làm cho một đứa trong những
đứa nhỏ nầy đã tin, phải sa vào tội lỗi, thì thà
buộc cối đá lớn vào cổ nó mà bỏ xuống biển còn
hơn.
43 Nếu tay ngươi làm cho ngươi phạm tội, hãy
chặt nó đi; thà rằng một tay mà vào sự sống, còn
hơn đủ hai tay mà sa xuống địa ngục, trong lửa
chẳng hề tắt.
44 Đó là nơi sâu bọ của chúng nó chẳng hề chết,
và là nơi lửa chẳng hề tắt.
45 Lại nếu chân ngươi làm cho ngươi phạm tội,
hãy chặt nó đi; thà rằng què chân mà vào sự
sống, còn hơn đủ hai chân mà bị quăng vào địa
ngục.

46 Đó là nơi sâu bọ của chúng nó chẳng hề chết,
và là nơi lửa chẳng hề tắt.
47 Còn nếu mắt ngươi làm cho ngươi phạm tội,
hãy móc nó đi; thà rằng chỉ một mắt mà vào
nước Đức Chúa Trời, còn hơn đủ hai mắt mà bị
quăng vào địa ngục,
48 đó là nơi sâu bọ của chúng nó chẳng hề chết
và là nơi lửa chẳng hề tắt.
49 Vì mỗi người sẽ bị muối bằng lửa.
50 Muối là vật tốt, nhưng nếu muối mất mặn
đi, thì lấy chi làm cho mặn lại được? 9-51 Các
ngươi phải có muối trong lòng mình, lại phải hòa
thuận cùng nhau.

10

1 Đức Chúa Jêsus từ đó mà đi, qua bờ cõi xứ
Giu-đê, bên kia sông Giô-đanh. Đoàn dân đông
lại nhóm họp cùng Ngài, Ngài dạy dỗ chúng y
như lệ thường.
2 Các người Pha-ri-si bèn đến gần hỏi để thử
Ngài rằng: Người nam có phép để vợ mình
chăng?
3 Ngài trả lời rằng: Vậy chớ Môi-se dạy các
ngươi điều chi?
4 Họ thưa rằng: Môi-se có cho phép viết tờ để
và cho phép để vợ.
5 Đức Chúa Jêsus phán rằng: Aáy vì cớ lòng
các ngươi cứng cỏi, nên người đã truyền mạng
nầy cho.
6 Nhưng từ lúc đầu sáng thế, Đức Chúa Trời
làm ra một người nam và một người nữ.

7 Vì cớ đó, người nam lìa cha mẹ mình mà dính
díu với vợ;
8 và hai người cùng nên một thịt mà thôi. Như
thế, vợ chồng chẳng phải là hai nữa, mà chỉ một
thịt.
9 Vậy, người ta không nên phân rẽ những kẻ
mà Đức Chúa Trời đã phối hiệp.
10 Khi ở trong nhà, môn đồ lại hỏi Ngài về việc
ấy;
11 Ngài phán rằng: Ai để vợ mình mà cưới vợ
khác, thì phạm tội tà dâm với người;
12 còn nếu người đàn bà bỏ chồng mình mà lấy
chồng khác, thì cũng phạm tội tà dâm.
13 Người ta đem những con trẻ đến cùng Ngài,
đặng Ngài rờ chúng nó; nhưng môn đồ trách
những kẻ đem đến.
14 Đức Chúa Jêsus thấy vậy, bèn giận mà phán
cùng môn đồ rằng: Hãy để con trẻ đến cùng
ta, đừng cấm chúng nó; vì nước Đức Chúa Trời
thuộc về những kẻ giống như con trẻ ấy.
15 Quả thật, ta nói cùng các ngươi, ai chẳng
nhận lấy nước Đức Chúa Trời như một đứa trẻ,
thì chẳng được vào đó bao giờ.
16 Ngài lại bồng những đứa trẻ ấy, đặt tay trên
chúng nó mà chúc phước cho.
17 Ngài đang ra đi, có một người chạy lại, quì
trước mặt Ngài, mà hỏi rằng: Thưa thầy nhân
lành, tôi phải làm chi cho được hưởng sự sống
đời đời?
18 Đức Chúa Jêsus phán rằng: Sao ngươi gọi
ta là nhân lành? Chỉ có một Đấng nhân lành, là

Đức Chúa Trời.
19 Ngươi biết các điều răn: Đừng phạm tội tà
dâm; đừng giết người; đừng trộm cướp; đừng
làm chứng dối; đừng làm gian; hãy hiếu kính
cha mẹ.
20 Người thưa rằng: Lạy thầy, tôi đã giữ mọi
điều đó từ khi còn nhỏ.
21 Đức Chúa Jêsus ngó người mà yêu, nên phán
rằng: Nhưng ngươi còn thiếu một điều. Hãy đi,
bán hết gia tài mình, đem thí cho kẻ nghèo khổ,
chắc sẽ được của báu ở trên trời, rồi hãy đến mà
theo ta.
22 Song nét mặt người nầy rầu rĩ về lời đó, đi
ra rất buồn bã, vì có nhiều của lắm.
23 Bấy giờ Đức Chúa Jêsus ngó xung quanh
mình, mà phán cùng môn đồ rằng: Kẻ giàu vào
nước Đức Chúa Trời khó là dường nào!
24 Môn đồ lấy mấy lời đó làm lạ. Nhưng Đức
Chúa Jêsus lại phán rằng: Hỡi các con, những
kẻ cậy sự giàu có vào nước Đức Chúa Trời khó
là dường nào!
25 Con lạc đà chui qua lỗ kim còn dễ hơn người
giàu vào nước Đức Chúa Trời.
26 Môn đồ lại càng lấy làm lạ, nói cùng nhau
rằng: Vậy thì ai được cứu?
27 Đức Chúa Jêsus ngó môn đồ mà rằng: Sự
đó loài người không thể làm được, nhưng Đức
Chúa Trời thì chẳng thế; vì Đức Chúa Trời làm
mọi sự được cả.
28 Phi-e-rơ liền thưa cùng Ngài rằng: Nầy,
chúng tôi đã bỏ hết mà đi theo thầy.
29 Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Quả thật, ta nói

cùng các ngươi chẳng một người nào vì ta và Tin
Lành từ bỏ nhà cửa, anh em, chị em, cha mẹ, con
cái, đất ruộng,
30 mà chẳng lãnh được đang bây giờ, trong đời
nầy, trăm lần hơn về những nhà cửa, anh em, chị
em, mẹ con, đất ruộng, với sự bắt bớ, và sự sống
đời đời trong đời sau.
31 Nhưng có nhiều kẻ đầu sẽ nên rốt; có kẻ rốt
sẽ nên đầu.
32 Đức Jêsus và môn đồ đang đi đường lên
thành Giê-ru-sa-lem, Ngài thì đi trước; các môn
đồ thất kinh, và những người đi theo đều sợ
hãi. Ngài lại kèm mười hai sứ đồ đi cùng mình
mà phán về những việc phải xảy đến cho mình,
rằng:
33 Nầy, chúng ta lên thành Giê-ru-sa-lem, Con
người sẽ bị nộp cho các thầy tế lễ cả cùng các
thầy thông giáo; họ sẽ định Ngài phải bị tử hình
và giao Ngài cho dân ngoại.
34 Người ta sẽ nhạo báng Ngài, nhổ trên Ngài,
đánh đập Ngài mà giết đi; sau ba ngày, Ngài sẽ
sống lại.
35 Bấy giờ, Gia-cơ và Giăng, hai con trai Xê-bê-
đê, đến gần Ngài mà thưa rằng: Lạy thầy, chúng
tôi muốn thầy làm thành điều chúng tôi sẽ xin.
36 Ngài hỏi rằng: Các ngươi muốn ta làm chi
cho?
37 Thưa rằng: Khi thầy được vinh hiển, xin cho
chúng tôi một đứa ngồi bên hữu, một đứa bên
tả.
38 Nhưng Đức Jêsus phán rằng: Các ngươi
không biết điều mình xin. Các ngươi có uống

được chén ta uống, và chịu được phép báp-tem
ta chịu chăng?
39 Thưa rằng: Được. Đức Chúa Jêsus phán
rằng: Các ngươi sẽ uống chén ta uống, và sẽ
chịu phép báp-tem ta chịu;
40 nhưng chí như ngồi bên hữu và bên tả ta thì
không phải tự ta cho được: ấy là thuộc về người
nào mà điều đó đã dành cho.
41 Mười sứ đồ kia nghe sự xin đó, thì giận Gia-
cơ và Giăng.
42 Nhưng Đức Chúa Jêsus gọi họ mà phán
rằng: Các ngươi biết những người được tôn làm
đầu cai trị các dân ngoại, thì bắt dân phải phục
mình, còn các quan lớn thì lấy quyền thế trị dân.
43 Song trong các ngươi không như vậy; trái lại
hễ ai muốn làm lớn trong các ngươi, thì sẽ làm
đầy tớ;
44 còn ai trong các ngươi muốn làm đầu, thì sẽ
làm tôi mọi mọi người.
45 Vì Con người đã đến không phải để người ta
hầu việc mình, song để hầu việc người ta, và phó
sự sống mình làm giá chuộc cho nhiều người.
46 Kế đó, Đức Chúa Jêsus và môn đồ đến thành
Giê-ri-cô. Ngài và môn đồ cùng một đoàn dân
đông đang từ đó lại đi, thì có một người ăn mày
mù tên là Ba-ti-mê, con trai của Ti-mê, ngồi bên
đường.
47 Vì đã nghe nói ấy là Đức Chúa Jêsus, người
Na-xa-rét, người vùng la lên mà rằng: Hỡi Đức
Chúa Jêsus, con vua Đa-vít, xin thương tôi cùng!
48 Có nhiều kẻ rầy người, biểu nín đi; song

người lại kêu lớn hơn nữa rằng: Hỡi con vua
Đa-vít, xin thương tôi cùng!
49 Đức Chúa Jêsus dừng lại, phán rằng: Hãy
kêu người đến. Chúng kêu người mù đến, mà
nói rằng: Hãy vững lòng, đứng dậy, Ngài gọi
ngươi.
50 Người mù bỏ áo ngoài, bước tới đến cùng
Đức Chúa Jêsus.
51 Đức Chúa Jêsus bèn cất tiếng phán rằng:
Ngươi muốn ta làm chi cho ngươi? Người mù
thưa rằng: Lạy thầy, xin cho tôi được sáng mắt.
52 Đức Chúa Jêsus phán: Đi đi, đức tin ngươi
đã chữa lành ngươi rồi. (10-53) Tức thì người
mù được sáng mắt, và đi theo Đức Chúa Jêsus
trên đường.

11

1 Khi tới gần thành Giê-ru-sa-lem, bên làng Bê-
pha-giê và làng Bê-tha-ni, ngang núi ô-li-ve, Đức
Chúa Jêsus sai hai môn đồ đi,
2 và phán rằng: Hãy đi đến làng ngay trước
mặt các ngươi; vừa khi vào đó, thấy một con
lừa con đang buộc, chưa có ai cỡi; hãy mở nó
ra, dắt về cho ta.
3 Hoặc có ai hỏi các ngươi rằng: Vì sao làm
điều đó? hãy đáp lại: Chúa cần dùng nó, tức thì
họ sẽ cho dắt lừa về đây.
4 Hai người đi, thì thấy lừa con đang buộc ở
ngoài trước cửa, chỗ đường quẹo, bèn mở ra.
5 Có mấy kẻ trong những người ở đó hỏi rằng:
Các ngươi mở lừa con đó làm chi?

6 Hai người trả lời theo Đức Chúa Jêsus đã dặn;
thì họ để cho đi.
7 Hai người dắt lừa con về cho Đức Chúa Jêsus,
lấy áo mình trải trên nó; rồi Ngài cỡi lên.
8 Nhiều người trải áo mình trên đường; lại có
kẻ rải nhánh cây chặt trong đồng ruộng.
9 Người đi trước kẻ theo sau đều la lên rằng:
Hô-sa-na! Đáng khen ngợi cho Đấng nhân danh
Chúa mà đến!
10 Phước cho nước đến, là nước vua Đa-vít, tổ
phụ chúng ta! Hô-sa-na ở trên nơi rất cao!
11 Đức Chúa Jêsus vào thành Giê-ru-sa-lem,
đến nơi đền thờ; đoạn, liếc mắt xem mọi sự
chung quanh, thì trời đã tối, Ngài bèn ra, đặng
đi tới làng Bê-tha-ni với mười hai sứ đồ.
12 Sáng ngày, khi đã lìa làng Bê-tha-ni rồi, thì
Ngài đói.
13 Vừa thấy đàng xa một cây vả có lá, Ngài đến
đó xem hoặc có chi chăng; song, tới gần rồi, chỉ
thấy có lá mà thôi, vì bấy giờ không phải mùa
vả.
14 Ngài bèn cất tiếng phán cùng cây vả rằng:
Chẳng hề có ai ăn trái của mầy nữa! Các môn
đồ đều nghe lời ấy.
15 Đoạn, đến thành Giê-ru-sa-lem; Đức Chúa
Jêsus vào đền thờ, đuổi những kẻ buôn bán ở
đó, lại lật đổ bàn những người đổi bạc, và ghế
những kẻ bán bò câu.
16 Ngài cấm không cho ai được đem đồ gì đi
ngang qua đền thờ.
17 Rồi Ngài dạy dỗ chúng mà rằng: há chẳng

có lời chép: Nhà ta sẽ gọi là nhà cầu nguyện của
muôn dân hay sao? Nhưng các ngươi đã làm
thành cái hang trộm cướp.
18 Các thầy tế lễ cả và các thầy thông giáo nghe
mấy lời, bèn kiếm cách diệt Ngài; vì họ sợ Ngài,
tại cả đoàn dân cảm động sự dạy dỗ của Ngài
lắm.
19 Đến chiều, Ngài và môn đồ ra khỏi thành.
20 Sáng hôm sau, khi đi ngang qua, thấy cây vả
đã khô cho tới rễ;
21 bấy giờ Phi-e-rơ nhớ lại chuyện đã qua, thưa
cùng Ngài rằng: Thầy, coi kìa! Cây vả thầy đã
rủa nay khô đi rồi.
22 Đức Chúa Jêsus cất tiếng phán rằng: Hãy có
đức tin đến Đức Chúa Trời.
23 Quả thật, ta nói cùng các ngươi, ai sẽ
biểu hòn núi nầy rằng: Phải cất mình lên, và
quăng xuống biển, nếu người chẳng nghi ngại
trong lòng, nhưng tin chắc lời mình nói sẽ ứng
nghiệm, thì điều đó sẽ thành cho.
24 Bởi vậy ta nói cùng các ngươi: Mọi điều các
ngươi xin trong lúc cầu nguyện, hãy tin đã được,
tất điều đó sẽ ban cho các ngươi.
25 Khi các ngươi đứng cầu nguyện, nếu có sự
gì bất bình cùng ai, thì hãy tha thứ, để Cha các
ngươi ở trên trời cũng tha lỗi cho các ngươi.
26 Song nếu không tha lỗi cho người ta, thì Cha
các ngươi ở trên trời cũng sẽ không tha lỗi cho
các ngươi.
27 Chúa và môn đồ trở lại thành Giê-ru-sa-lem.
Ngài đang đi dạo trong đền thờ, thì các thầy tế

lễ cả, các thầy thông giáo, và các trưởng lão tới
gần Ngài,
28 mà hỏi rằng: Thầy lấy quyền phép nào làm
những điều nầy, hoặc ai đã cho thầy quyền phép
làm những điều ấy?
29 Đức Chúa Jêsus phán rằng: Ta cũng hỏi các
ngươi một câu; hãy trả lời cho ta, thì ta sẽ nói cho
các ngươi biết ta làm những điều đó bởi quyền
phép nào.
30 Phép báp-tem của Giăng đến bởi trên trời
hay là bởi người ta? Hãy trả lời cho ta đi.
31 Vả, họ bàn với nhau như vầy: Nếu chúng ta
nói: Bởi trên trời, thì người sẽ nói rằng: Vậy, sao
các ngươi không tin lời Giăng?
32 Bằng chúng ta nói trái lại: Bởi người ta? Họ
sợ dân chúng, vì ai nấy đều tin Giăng thật là
Đấng tiên tri.
33 Nên họ thưa lại cùng Đức Chúa Jêsus rằng:
Chúng tôi không biết. Đức Chúa Jêsus bèn phán
cùng họ rằng: Ta cũng không nói cho các ngươi
biết ta nhờ quyền phép nào mà làm những điều
nầy.

12

1 Đức Chúa Jêsus khởi phán thí dụ cùng họ
rằng: Một người kia trồng vườn nho, rào chung
quanh, ở trong đào một cái hầm ép rượu, và
dựng một cái tháp; đoạn cho mấy người làm
nghề trồng nho thuê, mà lìa bổn xứ.
2 Tới mùa, chủ vườn sai một đầy tớ đến cùng
bọn trồng nho, đặng thâu lấy phần hoa lợi vườn

nho nơi tay họ.
3 Nhưng họ bắt đầy tớ mà đánh rồi đuổi về tay
không.
4 Người lại sai một đầy tớ khác đến; nhưng họ
đánh đầu nó và chưởi rủa nữa.
5 Người còn sai đứa khác đến, thì họ giết đi;
lại sai nhiều đứa khác nữa, đứa thì bị họ đánh,
đứa thì bị họ giết.
6 Chủ vườn còn đứa con trai một rất yêu dấu,
bèn sai đi lần cuối cùng mà nói rằng: Chúng nó
sẽ kính vì con ta!
7 Nhưng bọn trồng nho đó bàn với nhau rằng:
Thằng nầy là con kế tự; hè, ta hãy giết nó, thì
phần gia tài nó sẽ về chúng ta.
8 Họ bắt con trai ấy giết đi, ném ra ngoài vườn
nho.
9 Vậy thì chủ vườn nho sẽ làm thế nào? Người
sẽ đến giết bọn trồng nho đó, rồi lấy vườn nho
lại mà cho người khác.
10 Các ngươi há chưa đọc lời Kinh Thánh nầy:
Hòn đá bị thợ xây nhà bỏ ra, Đã trở nên đá góc
nhà;
11 Aáy là công việc của Chúa, Và là việc rất lạ
trước mắt chúng ta, hay sao?
12 Những người đó bèn tìm cách bắt Ngài, vì
biết rõ rằng Ngài phán thí dụ ấy chỉ về mình;
song sợ dân chúng, nên bỏ Ngài mà đi.
13 Kế đó, họ sai mấy người thuộc về phe Pha-
ri-si và đảng Hê-rốt đến, để bắt lỗi Ngài trong
lời nói.
14 Vậy, mấy người ấy đến, thưa Ngài rằng: Lạy
thầy, chúng tôi biết thầy là người thật, không lo

sợ gì ai; vì thầy không xem bề ngoài người ta,
nhưng dạy đạo Đức Chúa Trời theo mọi lẽ thật.
Có nên nộp thuế cho Sê-sa hay không? Chúng
tôi phải nộp hay là không nộp?
15 Nhưng Ngài biết sự giả hình của họ thì phán
rằng: Các ngươi thử ta làm chi? Hãy đem cho ta
xem một đồng đơ-ni-ê.
16 Họ đem cho Ngài một đồng, Ngài bèn phán
rằng: Hình và hiệu nầy của ai? Họ trả lời rằng:
Của Sê-sa.
17 Đức Chúa Jêsus phán rằng: Vật chi của Sê-sa
hãy trả lại cho Sê-sa, còn vật chi của Đức Chúa
Trời hãy trả lại cho Đức Chúa Trời. Họ đều lấy
làm lạ về Ngài.
18 Các người Sa-đu-sê, là những kẻ vẫn nói
rằng không có sự sống lại, đến gần mà hỏi Ngài
rằng:
19 Thưa thầy, Môi-se đã ban cho chúng tôi luật
nầy: Nếu một người kia có anh em qua đời, để
vợ lại, không con, thì người kia phải lấy vợ góa
đó đặng nối dòng dõi cho anh em mình.
20 Vả, có bảy anh em. Người thứ nhất cưới vợ,
rồi chết, không có con.
21 Người thứ hai lấy vợ góa ấy, sau chết, cũng
không có con; rồi đến người thứ ba cũng vậy.
22 Trong bảy người, chẳng ai để con lại. Sau
hết, người đàn bà cũng chết.
23 Lúc sống lại, đàn bà đó là vợ ai trong bảy
anh em? vì hết thảy đều đã lấy người làm vợ.
24 Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Há chẳng phải
các ngươi lầm, vì không biết Kinh Thánh, cũng

không hiểu quyền phép Đức Chúa Trời sao?
25 Vì đến lúc người ta từ kẻ chết sống lại,
thì chẳng cưới vợ, chẳng lấy chồng; nhưng các
người sống lại đó ở như thiên sứ trên trời vậy.
26 Còn về những người chết được sống lại, thì
trong sách Môi-se có chép lời Đức Chúa Trời
phán cùng người trong bụi gai rằng: Ta là Đức
Chúa Trời của Aùp-ra-ham, Đức Chúa Trời của
Y-sác, Đức Chúa Trời của Gia-cốp, các ngươi há
chưa đọc đến sao?
27 Ngài chẳng phải là Đức Chúa Trời của kẻ
chết, mà là của kẻ sống! Thật các ngươi lầm to.
28 Bấy giờ, có một thầy thông giáo nghe Chúa
và người Sa-đu-sê biện luận với nhau, biết Đức
Chúa Jêsus đã khéo đáp, bèn đến gần hỏi Ngài
rằng: Trong các điều răn, điều nào là đầu hết?
29 Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Nầy là điều đầu
nhất: Hỡi Y-sơ-ra-ên, hãy nghe, Chúa, Đức Chúa
Trời chúng ta, là Chúa có một.
30 Ngươi phải hết lòng, hết linh hồn, hết trí
khôn, hết sức mà kính mến Chúa là Đức Chúa
Trời ngươi.
31 Nầy là điều thứ hai: Ngươi phải yêu kẻ lân
cận như mình. Chẳng có điều răn nào lớn hơn
hai điều đó.
32 Thầy thông giáo trả lời rằng: Thưa thầy,
thầy nói phải, hiệp lý lắm, thật Đức Chúa Trời
là có một, ngoài Ngài chẳng có Chúa nào khác
nữa;
33 thật phải kính mến Chúa hết lòng, hết trí,
hết sức và yêu kẻ lân cận như mình, ấy là hơn

mọi của lễ thiêu cùng hết thảy các của lễ.
34 Đức Chúa Jêsus thấy người trả lời như người
khôn, thì phán rằng: Ngươi chẳng cách xa nước
Đức Chúa Trời đâu. Rồi không ai dám hỏi Ngài
nữa.
35 Đức Chúa Jêsus đang dạy dỗ trong đền thờ,
bèn cất tiếng phán những lời nầy: Sao các thầy
thông giáo nói Đấng Christ là con Đa-vít?
36 Chính Đa-vít đã cảm Đức Thánh Linh mà nói
rằng: Chúa phán cùng Chúa tôi; Hãy ngồi bên
hữu ta, Cho đến chừng nào ta để kẻ thù nghịch
ngươi làm bệ dưới chân ngươi.
37 Vì chính Đa-vít xưng Ngài bằng Chúa, thì lẽ
nào Ngài là con vua ấy? Đoàn dân đông vui lòng
mà nghe Ngài.
38 Trong lúc dạy dỗ, Ngài lại phán rằng: Hãy
giữ mình về các thầy thông giáo, là kẻ ưa mặc áo
dài đi chơi, thích người ta chào mình giữa chợ
39 muốn ngôi cao nhất trong các nhà hội cùng
trong các đám tiệc,
40 nuốt các nhà đàn bà góa, mà làm bộ đọc lời
cầu nguyện dài. Họ sẽ bị phạt càng nặng hơn
nữa.
41 Đức Chúa Jêsus ngồi đối ngang cái rương
đựng tiền dâng, coi dân chúng bỏ tiền vào thể
nào.
42 Có lắm người giàu bỏ nhiều tiền; cũng có
một mụ góa nghèo kia đến bỏ hai đồng tiền ăn
một phần tư xu.
43 Ngài bèn kêu môn đồ mà phán rằng: Quả
thật, ta nói cùng các ngươi, mụ góa nghèo nầy
đã bỏ tiền vào rương nhiều hơn hết thảy những

người đã bỏ vào.
44 Vì mọi kẻ khác lấy của dư mình bỏ vào, còn
mụ nầy nghèo cực lắm, đã bỏ hết của mình có,
là hết của có để nuôi mình.

13

1 Đức Chúa Jêsus vừa ra khỏi đền thờ, có một
người môn đồ thưa cùng Ngài rằng: Thưa thầy,
hãy xem đá và các nhà nầy là dường nào!
2 Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Ngươi thấy các
nhà lớn nầy ư? Rồi ra sẽ không còn một hòn đá
sót lại trên một hòn khác nữa; cả thảy đều đổ
xuống.
3 Ngài đang ngồi trên núi ô-li-ve, đối ngang
đền thờ, thì Phi-e-rơ, Gia-cơ, Giăng và Anh-rê
hỏi riêng Ngài rằng:
4 Xin thầy nói cho chúng tôi biết lúc nào các
điều đó xảy đến, và có điềm chi cho người ta biết
các sự đó sẽ hoàn thành?
5 Đức Chúa Jêsus khởi phán rằng: Hãy giữ
mình kẻo có ai lừa dối các ngươi chăng.
6 Có nhiều kẻ sẽ lấy danh ta mà đến, xưng
rằng: Chính ta là Đấng Christ! Họ sẽ dỗ dành
nhiều người.
7 Khi các ngươi nghe nói về giặc và nghe tiếng
đồn về giặc, thì đừng bối rối: những sự ấy phải
xảy đến; nhưng chưa là cuối cùng.
8 Vì dân nầy sẽ dấy lên nghịch cùng dân khác,
nước nọ nghịch cùng nước kia; cũng sẽ có động
đất nhiều nơi, và đói kém. Đó chỉ là đầu sự khốn
khổ mà thôi.

9 Còn các ngươi, phải giữ mình; họ sẽ nộp các
ngươi trước tòa án; các ngươi sẽ bị đánh trong
các nhà hội, và vì cớ ta, sẽ đứng trước mặt các
quan tổng đốc và các vua, để làm chứng trước
mặt họ.
10 Nhưng trước hết Tin Lành phải được giảng
ra cho khắp muôn dân đã.
11 Vả, khi họ điệu các ngươi đi nộp, chớ có
ngại trước về điều mình sẽ nói, nhưng đến giờ
đó, hãy nói theo lời sẽ ban cho; vì ấy không phải
các ngươi nói, bèn là Đức Thánh Linh vậy.
12 Bấy giờ, anh sẽ nộp em cho phải chết, cha
sẽ nộp con; con cái sẽ dấy lên nghịch cùng cha
mẹ mình mà làm cho phải chết.
13 Các ngươi sẽ bị mọi người ghen ghét vì danh
ta; song ai cứ bền lòng đến cuối cùng, người ấy
sẽ được cứu.
14 Khi các ngươi sẽ xem thấy sự tàn nát gớm
ghiếc lập ra nơi không nên lập (ai đọc phải để
ý), bấy giờ những kẻ ở trong xứ Giu-đê hãy trốn
lên núi;
15 ai ở trên mái nhà chớ xuống, và chớ vào
trong nhà mà chuyên bất luận vật gì;
16 ai ở ngoài đồng chớ trở về lấy áo xống mình.
17 Trong những ngày đó, khốn cho đàn bà có
thai cùng đàn bà cho con bú!
18 Hãy cầu nguyện cho điều đó chớ xảy ra lúc
mùa đông.
19 Vì trong những ngày ấy có tai nạn, đến nỗi
từ ban đầu Đức Chúa Trời dựng nên trời đất cho
đến bây giờ chưa hề có như vậy, và về sau cũng

sẽ chẳng hề có nữa.
20 Nếu Chúa chẳng giảm bớt các ngày ấy, thì
không có sanh vật nào được cứu; song vì cớ
những kẻ Ngài đã chọn, nên Ngài đã giảm bớt
các ngày ấy.
21 Khi ấy, dầu có ai bảo các ngươi rằng: Kìa,
Đấng Christ ở đây, hay là Ngài ở đó, thì chớ tin.
22 Những christ giả, tiên tri giả sẽ nổi lên, làm
những dấu lạ phép lạ, nếu có thể được thì họ
cũng dỗ dành chính những người được chọn.
23 Hãy giữ lấy, ta đã nói trước cho các ngươi
cả.
24 Trong những ngày ấy, sau k” tai nạn, mặt
trời sẽ tối tăm, mặt trăng chẳng chiếu sáng nữa,
25 các ngôi sao sẽ tự trên trời rớt xuống, và thế
lực các từng trời sẽ rúng động.
26 Bấy giờ người ta sẽ thấy Con người lấy đại
quyền đại vinh ngự đến trên đám mây;
27 Ngài sẽ sai các thiên sứ đặng nhóm những
kẻ được chọn ở bốn phương, từ đầu cùng đất
cho đến đầu cùng trời.
28 Hãy nghe lời thí dụ về cây vả. Vừa khi nhánh
nó trở nên non và nứt lộc, thì biết mùa hạ gần
tới.
29 Cũng một lẽ ấy, khi các ngươi thấy các điều
đó xảy đến, hãy biết Con người đã tới gần, ở nơi
cửa.
30 Quả thật, ta nói cùng các ngươi, dòng dõi
nầy chẳng qua trước khi mọi sự kia xảy tới.
31 Trời đất sẽ qua đi, song lời ta không bao giờ
qua đâu.

32 về ngày và giờ đó, chẳng ai biết chi hết, các
thiên sứ trên trời, hay là Con cũng chẳng biết
nữa; song chỉ Cha mà thôi.
33 Hãy giữ mình, tỉnh thức; vì các ngươi chẳng
biết k” đó đến khi nào.
34 Aáy cũng như một người kia đi đường xa,
bỏ nhà, giao cho đầy tớ mỗi đứa cai quản một
việc, và cũng biểu đứa canh cửa thức canh.
35 Vậy, các ngươi hãy thức canh, vì không biết
chủ nhà về lúc nào, hoặc chiều tối, nửa đêm, lúc
gà gáy, hay là sớm mai,
36 e cho người về thình lình, gặp các ngươi ngủ
chăng.
37 Điều mà ta nói cùng các ngươi, ta cũng nói
cho mọi người: Hãy tỉnh thức!

14

1 Hai ngày trước lễ Vượt Qua và lễ ăn bánh
không men, các thầy tế lễ cả cùng các thầy thông
giáo tìm mưu đặng bắt Đức Chúa Jêsus và giết
đi.
2 Vì họ nói rằng: Chẳng nên làm việc nầy trong
này lễ, sợ sanh sự xôn xao trong dân chúng.
3 Đức Chúa Jêsus ở tại làng Bê-tha-ni, trong
nhà Si-môn là kẻ phung. Ngài đang ngồi bàn ăn,
có một người đàn bà vào, đem một cái bình bằng
ngọc, đựng đầy dầu cam tòng thật rất quí giá,
đập bể ra mà đổ dầu thơm trên đầu Đức Chúa
Jêsus.
4 Có vài người nổi giận nói cùng nhau rằng:
Sao xài phí dầu thơm ấy như vậy?

5 Vì có thể bán dầu đó được hơn ba trăm đơ-ni-
ê, mà bố thí cho kẻ khó khăn. Vậy, họ oán trách
người.
6 Nhưng Đức Chúa Jêsus phán rằng: Hãy để
mặc người; sao các ngươi làm rầy người mà chi?
Người đã làm một việc tốt cho ta.
7 Vì các ngươi hằng có kẻ khó khăn ở cùng
mình, khi nào muốn làm phước cho họ cũng
được; nhưng các ngươi chẳng có ta ở luôn với
đâu.
8 Người đã làm điều mình có thể làm được, đã
xức xác cho ta trước để chôn.
9 Quả thật, ta nói cùng các ngươi, trong khắp
cả thế gian, hễ nơi nào Tin Lành nầy được giảng
ra, việc người đã làm cũng sẽ được nhắc lại để
nhớ đến người.
10 Bấy giờ, Giu-đa ỗch-ca-ri-ốt là một trong
mười hai sứ đồ, đến nơi các thầy tế lễ cả, để
nộp Đức Chúa Jêsus cho.
11 họ vui lòng mà nghe và hứa cho nó tiền bạc;
rồi Giu-đa tìm dịp tiện để nộp Ngài.
12 Ngày thứ nhất về lễ ăn bánh không men, là
ngày giết chiên con làm lễ Vượt Qua, các môn
đồ thưa cùng Đức Chúa Jêsus rằng: Thầy muốn
chúng tôi đi dọn cho thầy ăn lễ Vượt Qua tại đâu?
13 Ngài sai hai môn đồ đi, và dặn rằng: Hãy
vào thành, sẽ gặp một người xách vò nước; cứ
theo sau,
14 hễ người vào nhà nào, các ngươi sẽ nói cùng
chủ nhà ấy rằng: Thầy phán: Cái phòng ta sẽ
dùng ăn lễ Vượt Qua với môn đồ ta ở đâu?

15 Chính kẻ đó sẽ chỉ cho các ngươi một cái
phòng lớn trên lầu có đồ đạc sẵn sàng, hãy dọn
tại đó cho chúng ta.
16 Vậy, hai môn đồ đi ra mà vào thành, gặp mọi
điều như lời Ngài đã phán, rồi dọn lễ Vượt Qua.
17 Buổi chiều, Ngài đến với mười hai sứ đồ.
18 Đang ngồi ăn, Đức Chúa Jêsus phán rằng:
Quả thật, ta nói cùng các ngươi, trong vòng các
ngươi có một kẻ ngồi ăn cùng ta, sẽ phản ta.
19 Các môn đồ bèn buồn rầu lắm, cứ lần lượt
mà thưa cùng Ngài rằng: Có phải tôi chăng?
20 Ngài đáp rằng: Aáy là một trong mười hai
người, là người thò tay vào mâm cùng ta.
21 Vì Con người đi, y như lời đã chép về Ngài;
song khốn cho kẻ phản Con người! Thà nó chẳng
sanh ra thì hơn.
22 Khi đang ăn, Đức Chúa Jêsus lấy bánh, tạ
ơn, đoạn bẻ ra trao cho các môn đồ, mà phán
rằng: Hãy lấy, nầy là thân thể ta.
23 Ngài lại cầm chén, tạ ơn, rồi trao cho các
môn đồ, và ai nấy đều uống.
24 Ngài phán rằng: Nầy là huyết ta, huyết của
sự giao ước đổ ra cho nhiều người.
25 Quả thật, ta nói cùng các ngươi, ta không
uống trái nho nầy nữa, cho đến ngày ta sẽ uống
trái nho mới trong nước Đức Chúa Trời.
26 Khi đã hát thơ thánh rồi, Chúa và môn đồ đi
ra đặng lên núi ô-li-ve.
27 Đức Chúa Jêsus phán cùng môn đồ rằng:
Hết thảy các ngươi sẽ gặp dịp vấp phạm; vì có
chép rằng: Ta sẽ đánh kẻ chăn chiên, thì bầy

chiên sẽ tan lạc.
28 Nhưng khi ta sống lại rồi, ta sẽ đi đến xứ
Ga-li-lê trước các ngươi.
29 Phi-e-rơ thưa rằng: Dầu mọi người vấp
phạm vì cớ thầy, nhưng tôi chẳng hề làm vậy.
30 Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Quả thật, ta nói
cùng ngươi, hôm nay, cũng trong đêm nay, trước
khi gà gáy hai lượt, ngươi sẽ chối ta ba lần.
31 Nhưng Phi-e-rơ lại thưa cách quả quyết hơn
rằng: Dầu tôi phải chết cùng thầy, tôi cũng
chẳng chối thầy đâu. Hết thảy các môn đồ khác
cũng đều nói như vậy.
32 Kế đó, đi đến một nơi kia, gọi là Ghết-sê-ma-
nê, Đức Chúa Jêsus phán cùng môn đồ rằng: Các
ngươi hãy ngồi đây, đợi ta cầu nguyện.
33 Ngài bèn đem Phi-e-rơ, Gia-cơ và Giăng đi,
thì Ngài khởi sự kinh hãi và sầu não.
34 Ngài phán cùng ba người rằng: Linh-hồn ta
buồn rầu lắm cho đến chết; các ngươi hãy ở đây,
và tỉnh thức.
35 Rồi Ngài đi một đỗi xa hơn, sấp mình xuống
đất mà cầu nguyện rằng: nếu có thể được, xin
giờ nầy qua khỏi mình.
36 Ngài rằng: A-ba lạy Cha, mọi việc Cha làm
được cả; xin Cha cất chén nầy khỏi con; nhưng
không theo điều con muốn, mà theo điều Cha
muốn.
37 Rồi Ngài trở lại, thấy ba người ngủ; bèn phán
cùng Phi-e-rơ rằng: Si-môn, ngủ ư! Ngươi không
thức được một giờ sao?
38 Hãy tỉnh thức và cầu nguyện, để các ngươi

khỏi sa vào chước cám dỗ; tâm thần thì muốn
lắm, mà xác thịt thì yếu đuối.
39 Ngài lại đi lần nữa, và cầu nguyện, y như lời
trước.
40 Ngài trở lại, thấy môn đồ còn ngủ, vì con
mắt đã đừ quá; và không biết trả lời cùng Ngài
thể nào.
41 Ngài trở lại lần thứ ba, phán cùng môn đồ
rằng: Bây giờ các ngươi ngủ và nghỉ ngơi ư! thôi,
giờ đã tới rồi; nầy, Con người hầu bị nộp trong
tay kẻ có tội.
42 Hãy chờ dậy, đi hè; kìa, đứa phản ta đã đến
gần.
43 Ngài đang còn phán, tức thì Giu-đa, là một
trong mười hai sứ đồ thoạt đến với một toán
đông cầm gươm và gậy, bởi các thầy tế lễ cả, các
thầy thông giáo, và các trưởng lão phái đến.
44 Vả, đứa phản Ngài đã cho chúng dấu hiệu
nầy: Hễ tôi hôn ai, ấy là người đó; hãy bắt lấy
và điệu đi cho cẩn thận.
45 Vậy, khi Giu-đa đến rồi, liền lại gần Ngài mà
nói rằng: Lạy thầy! Rồi nó hôn Ngài.
46 Chúng bèn tra tay bắt Đức Chúa Jêsus.
47 Có một người trong những kẻ ở đó rút gươm
ra, đánh một đứa đầy tớ của thầy cả thượng
phẩm, chém đứt tai đi.
48 Đức Chúa Jêsus cất tiếng phán cùng chúng
rằng: Các ngươi đem gươm và gậy đến bắt ta
như ta là kẻ trộm cướp.
49 Ta hằng ngày ở giữa các ngươi, giảng dạy
trong đền thờ, mà các ngươi không bắt ta;

nhưng điều ấy xảy đến, để lời Kinh Thánh được
ứng nghiệm.
50 Bấy giờ, mọi người đều bỏ Ngài và trốn đi
cả.
51 Có một người trẻ tuổi kia theo Ngài, chỉ có
cái khăn bằng gai trùm mình; chúng bắt người.
52 Nhưng người bỏ khăn lại, ở truồng chạy trốn
khỏi tay chúng.
53 Chúng điệu Đức Chúa Jêsus đến nơi thầy cả
thượng phẩm, có hết thảy thầy tế lễ cả, trưởng
lão, và thầy thông giáo nhóm họp tại đó.
54 Phi-e-rơ theo sau Ngài xa xa, cho đến nơi
sân trong của thầy cả thượng phẩm; rồi ngồi với
quân lính gần đống lửa mà sưởi.
55 Vả, các thầy tế lễ cả, cùng cả tòa công luận
đều tìm chứng gì để nghịch cùng Đức Chúa
Jêsus đặng giết Ngài, song không kiếm được chi
hết.
56 Vì có nhiều kẻ làm chứng dối nghịch cùng
Ngài; nhưng lời họ khai chẳng hiệp nhau.
57 Bấy giờ có mấy người đứng lên làm chứng
dối nghịch cùng Ngài rằng:
58 Chúng tôi có nghe người nói: Ta sẽ phá đền
thờ nầy bởi tay người ta cất lên, khỏi ba ngày,
ta sẽ cất một đền thờ khác không phải bởi tay
người ta cất.
59 Song về điều nầy, lời chứng của họ cũng
chẳng hiệp nhau nữa.
60 Khi ấy, thầy cả thượng phẩm đứng dậy
giữa hội đồng, tra hỏi Đức Chúa Jêsus mà rằng:
Ngươi chẳng đối đáp chi hết về những điều các

kẻ nầy cáo ngươi sao?
61 Nhưng Đức Chúa Jêsus làm thinh, không trả
lời chi hết. Thầy cả thượng phẩm lại hỏi: Aáy
chính ngươi là Đấng Christ, Con Đức Chúa Trời
đáng ngợi khen phải không?
62 Đức Chúa Jêsus phán rằng: Ta chính phải
đó; các ngươi sẽ thấy Con người ngồi bên hữu
quyền phép Đức Chúa Trời, và ngự giữa đám
mây trên trời mà đến.
63 Bấy giờ thầy cả thượng phẩm xé áo mình ra
mà rằng: Chúng ta có cần kiếm chứng cớ khác
nữa làm chi?
64 Các ngươi có nghe lời lộng ngôn chăng? Các
ngươi nghĩ thế nào: Ai nấy đều đoán Ngài đáng
chết.
65 Có kẻ nhổ trên Ngài, đậy mặt Ngài lại, đấm
Ngài, và nói với Ngài rằng: Hãy nói tiên tri đi!
Các lính canh lấy gậy đánh Ngài.
66 Phi-e-rơ đang ở dưới nơi sân, có một đầy tớ
gái của thầy cả thượng phẩm đến,
67 thấy Phi-e-rơ đang sưởi, ngó người mà rằng:
ngươi trước cũng ở với Jêsus Na-xa-rét!
68 Nhưng người chối rằng: Ta không biết, ta
không hiểu ngươi nói chi. Đoạn, người bước ra
tiền đường, thì gà gáy.
69 Đầy tớ gái đó thấy người, lại nói cùng những
người ở đó rằng: Người nầy cũng là bọn đó.
70 Nhưng người lại chối một lần nữa. Khỏi
một chặp, những kẻ đứng đó nói cùng Phi-e-rơ
rằng: Chắc thật, ngươi cũng là bọn đó, vì ngươi
là người Ga-li-lê.

71 Người bèn rủa mà thề rằng: Ta chẳng hề
quen biết với người mà các ngươi nói đó!
72 Tức thì gà gáy lần thứ hai; Phi-e-rơ bèn nhớ
lại lời Đức Chúa Jêsus đã phán rằng: Trước khi
gà gáy hai lượt, ngươi sẽ chối ta ba lần. Người
tưởng đến thì khóc.

15

1 Vừa lúc ban mai, các thầy tế lễ cả bàn luận
với các trưởng lão, các thầy thông giáo cùng cả
tòa công luận; khi đã trói Đức Chúa Jêsus rồi,
thì giải nộp cho Phi-lát.
2 Phi-lát hỏi Ngài rằng: Aáy chính ngươi là Vua
dân Giu-đa phải không? Đức Chúa Jêsus đáp
rằng: Thật như lời.
3 Các thầy tế lễ cả cáo Ngài nhiều điều.
4 Phi-lát lại tra gạn Ngài, mà rằng: Ngươi
chẳng đối đáp chi hết sao? Hãy coi họ cáo tội
ngươi biết bao nhiêu!
5 Nhưng Đức Chúa Jêsus chẳng trả lời chi nữa,
nên nỗi Phi-lát lấy làm lạ.
6 Vả, hễ đến ngày lễ Vượt Qua, quan vốn quen
thói tha cho dân một tên tù, tùy theo dân xin.
7 Bấy giờ có một đứa tên là Ba-ra-ba bị tù với kẻ
làm loạn, vì trong khi nổi loạn, chúng nó phạm
tội giết người.
8 Đoàn dân đã lên, bèn xin Phi-lát làm cho
mình theo như lệ thường.
9 Phi-lát trả lời rằng: Các ngươi muốn ta tha
Vua dân Giu-đa cho chăng?

10 Vì người biết rõ các thầy tế lễ cả đã nộp Ngài
bởi lòng ghen ghét.
11 Nhưng các thầy tế lễ cả xui dân xin người
tha tên Ba-ra-ba cho mình thì hơn.
12 Phi-lát lại cất tiếng hỏi rằng: Vậy thì các
ngươi muốn ta dùng cách nào xử người mà các
ngươi gọi là Vua dân Giu-đa?
13 Chúng lại kêu lên rằng: Hãy đóng đinh nó
vào thập tự giá!
14 Phi-lát nói cùng chúng rằng: Song người
nầy đã làm điều ác gì? Chúng lại kêu lớn tiếng
hơn rằng: Hãy đóng đinh nó vào thập tự giá!
15 Phi-lát muốn cho đẹp lòng dân, bèn tha tên
Ba-ra-ba; và sai đánh đòn Đức Chúa Jêsus, rồi
giao Ngài cho chúng đem đóng đinh trên cây
thập tự.
16 Lính điệu Đức Chúa Jêsus vào sân trong, tức
là trong chỗ trường án; và nhóm cả cơ binh lại
đó.
17 Họ choàng cho Ngài một cái áo điều, và
đội trên đầu Ngài một cái mão bằng gai họ đã
đương,
18 rồi chào Ngài rằng: Kính lạy Vua dân Giu-
đa!
19 Lại lấy cây sậy đánh đầu Ngài, nhổ trên
Ngài, và quì xuống trước mặt Ngài mà lạy.
20 Khi họ đã nhạo cười Ngài như vậy rồi, thì
cổi áo điều ra, mặc áo của Ngài lại cho Ngài, và
đem ra để đóng đinh trên cây thập tự.
21 Có một tên Si-môn kia, người thành Sy-ren,
là cha A-léc-xan-đơ và Ru-phu, ở ngoài ruộng về,
đi ngang qua đó; họ bắt phải vác cây thập tự.

22 Họ đem Đức Chúa Jêsus đến nơi kia, gọi là
Gô-gô-tha, nghĩa là chỗ Sọ.
23 Họ cho Ngài uống rượu hòa với một dược;
song Ngài không uống.
24 Khi đóng đinh Ngài trên cây thập tự rồi, họ
chia áo xống Ngài cho nhau, bắt thăm để biết ai
được gì.
25 Lúc đóng đinh Ngài, là giờ thứ ba.
26 Aùn Ngài có ghi vào cái bảng rằng: Vua dân
Giu-đa.
27 Cũng có hai đứa ăn cướp bị đóng đinh với
Ngài, một đứa tại cây thập tự bên hữu Ngài, một
đứa tại cây thập tự bên tả.
28 Như vậy được ứng nghiệm lời Kinh Thánh
rằng: Ngài đã bị kể vào hàng kẻ dữ.
29 Những kẻ đi ngang qua đó chế báng Ngài,
lắc đầu mà nói rằng: Ê! ngươi là kẻ phá đền
thờ, và cất lại trong ba ngày,
30 hãy cứu lấy mình, xuống khỏi cây thập tự
đi!
31 Các thầy tế lễ cả và các thầy thông giáo cũng
nói với nhau như vậy, mà nhạo cười Ngài rằng:
Hắn đã cứu kẻ khác; mà cứu mình không được!
32 Hỡi Đấng Christ, Vua dân Y-sơ-ra-ên, bây
giờ hãy xuống khỏi cây thập tự, để cho chúng
ta thấy và tin! Hai đứa bị đóng đinh cùng Ngài
cũng nhiếc móc Ngài nữa.
33 Đến giờ thứ sáu, khắp đất đều tối tăm mù
mịt cho tới giờ thứ chín.
34 Đến giờ thứ chín, Đức Chúa Jêsus kêu lớn
tiếng rằng: Ê-lô-i, Ê-lô-i, lam-ma-sa-bách-ta-ni?

nghĩa là: Đức Chúa Trời tôi ơi, Đức Chúa Trời tôi
ơi, sao Ngài lìa bỏ tôi?
35 Có mấy người đứng đó nghe vậy, thì nói
rằng: Coi kìa, hắn kêu Ê-li.
36 Có một người trong bọn họ chạy lấy bông
đá thấm đầy giấm, để trên đầu cây sậy, đưa cho
Ngài uống, mà nói rằng: Hãy để, chúng ta coi
thử Ê-li có đến đem hắn xuống chăng!
37 Nhưng Đức Chúa Jêsus kêu một tiếng lớn,
rồi trút linh hồn.
38 Màn trong đền thờ xé ra làm đôi từ trên chí
dưới.
39 Thầy đội đứng đối ngang Ngài, thấy Ngài
trút linh hồn như vậy, thì nói rằng: Người nầy
quả thật là Con Đức Chúa Trời.
40 Lại có những đàn bà đứng xa xa mà xem.
Trong số ấy có Ma-ri, Ma-đơ-len, Ma-ri là mẹ Gia-
cơ nhỏ, và Giô-sê, cùng Sa-lô-mê,
41 là ba người đã theo hầu việc Ngài khi Ngài
ở xứ Ga-li-lê; cũng có nhiều đàn bà khác nữa, là
những người đã theo Ngài lên thành Giê-ru-sa-
lem.
42 Bấy giờ là ngày sắm sửa, nghĩa là hôm trước
ngày Sa-bát; khi đã chiều tối,
43 có một người tên là Giô-sép, ỳ thành A-ri-
ma-thê, là nghị viên tòa công luận có danh vọng,
cũng trông đợi nước Đức Chúa Trời. Người bạo
gan đến Phi-lát mà xin xác Đức Chúa Jêsus.
44 Phi-lát lấy làm lạ về Ngài chết mau như vậy,
bèn đòi thầy đội đến mà hỏi thử Ngài chết đã lâu
chưa.
45 Vừa nghe tin thầy đội trình, thì giao xác cho

Giô-sép.
46 Người đã mua vải liệm, cất xác Đức Chúa
Jêsus xuống khỏi cây thập tự, dùng vải liệm vấn
lấy Ngài, rồi để xác trong huyệt đã đục trong hòn
đá lớn, đoạn, lăn một hòn đá chận cửa huyệt lại.
47 Vả, Ma-ri Ma-đơ-len cùng Ma-ri mẹ Giô-sê,
đều thấy chỗ táng Ngài.

16

1 Ngày Sa-bát qua rồi, Ma-ri Ma-đơ-len, Ma-ri
mẹ Gia-cơ, cùng Sa-lô-mê mua thuốc thơm đặng
đi xức xác Đức Chúa Jêsus.
2 Ngày thứ nhất trong tuần lễ, sáng sớm, mặt
trời mới mọc, ba người đến nơi mộ,
3 nói cùng nhau rằng: Ai sẽ lăn hòn đá lấp cửa
mộ ra cho chúng ta?
4 Khi ngó xem, thấy hòn đá đã lăn ra rồi; vả,
hòn đá lớn lắm.
5 Đoạn, họ vào nơi mộ, thấy một người trẻ tuổi
ngồi bên hữu, mặc áo dài trắng, thì thất kinh.
6 Song người nói cùng họ rằng: Đừng sợ chi,
các ngươi tìm Đức Chúa Jêsus Na-xa-rét, là Đấng
đã chịu đóng đinh; Ngài sống lại rồi, chẳng còn
ở đây; hãy xem nơi đã táng xác Ngài.
7 Nhưng hãy đi nói cho các môn đồ Ngài và cho
Phi-e-rơ rằng: Ngài đi đến xứ Ga-li-lê trước các
ngươi; các ngươi sẽ thấy Ngài tại đó, như Ngài
đã phán cùng các ngươi vậy.
8 Các bà ấy ra khỏi mồ, trốn đi, vì run sợ sửng
sốt; chẳng dám nói cùng ai hết, bởi kinh khiếp
lắm.

9 Vả, Đức Chúa Jêsus đã sống lại buổi sớm mai
ngày thứ nhất trong tuần lễ, thì trước hết hiện
ra cho Ma-ri Ma-đơ-len, là người mà Ngài đã trừ
cho khỏi bảy quỉ dữ.
10 Người đi đem tin cho những kẻ theo Ngài
khi trước, và nay đang tang chế khóc lóc.
11 Nhưng các người ấy vừa nghe nói Ngài sống,
và người từng thấy Ngài, thì không tin.
12 Kế đó, Đức Chúa Jêsus lấy hình khác hiện ra
cho hai người trong bọn môn đồ đang đi đường
về nhà quê.
13 Hai người nầy đi báo tin cho các môn đồ
khác, nhưng ai nấy cũng không tin.
14 Sau nữa, Ngài hiện ra cho mười một sứ đồ
đang khi ngồi ăn, mà quở trách về sự không tin
và lòng cứng cỏi, vì chẳng tin những kẻ từng
thấy Ngài đã sống lại.
15 Ngài phán cùng các sứ đồ rằng: Hãy đi khắp
thế gian, giảng Tin Lành cho mọi người.
16 Ai tin và chịu phép báp-tem, sẽ được rỗi;
nhưng ai chẳng tin, sẽ bị đoán phạt.
17 Vậy những kẻ tin sẽ được các dấu lạ nầy:
lấy danh ta mà trừ quỉ; dùng tiếng mới mà nói;
18 bắt rắn trong tay; nếu uống giống chi độc,
cũng chẳng hại gì; hễ đặt tay trên kẻ đau, thì kẻ
đau sẽ lành.
19 Đức Chúa Jêsus phán như vậy rồi, thì được
đem lên trời, ngồi bên hữu Đức Chúa Trời.
20 Về phần các môn đồ, thì đi ra giảng đạo
khắp mọi nơi, Chúa cùng làm với môn đồ, và
lấy các phép lạ cặp theo lời giảng mà làm cho

v????

Kinh Thánh
The Holy Bible in the Vietnamese language (1923)

Public Domain

Language: Tiếng Việt (Vietnamese)

Translation by: William Cadman (1883-1948)

Contributor: Christian and Missionary Alliance

This free Bible is provided to you courtesy of eBible.org.

NT first published 1923, OT first published 1925. The New Testament permanently and irrevocably entered the Public Domain on January 1, 2019 due to copyright expiration. The Old Testament entered the Public Domain on January 1, 2021. It was probably already in the Public Domain due to failure to comply with formalities earlier.

2022-06-09

PDF generated using Haiola and XeLaTeX on 1 Oct 2024 from source files dated 13 Dec 2023
b0911a70-1760-5840-8eb8-b0fba74ed77e